

קרונה מוסקלנקו, ביה"ס אורט אורן עפולה

קטלוג עבודות נבחרות תשפ"א

מגמת אמנויות העיצוב

חלק ב' מאותיות כ- ת

משרד החינוך מנהל תקשוב טכנולוגיה ומערכות מידע

כלפה שגב

סביבת חיי

תיכון רעות "רעות לאמנויות", חיפה

שמן על דיקט, גואש על נייר.

ממיניאטורות עד ל 70 על 170 ס"מ.

גואש על נייר 25x35 ס"מ

ציורי הגואש צוירו מהתבוננות וציורי השמן צוירו תוך כדי מחשבה

ותכנון רב בסטודיו.

בעקבות משבר הקורונה העולמי, למדתי להעריך את סביבתי יותר

טוב מאשר בעבר והחלטתי להקדיש את פרויקט הגמר שלי לחללים

בהם אני נמצא בחיי ולאובייקטים הנמצאים בהם. מבתי הקפה, הבית

שלי ועד דרכי התחבורה בהם אני עובר מדי יום בדרכי לבית הספר.

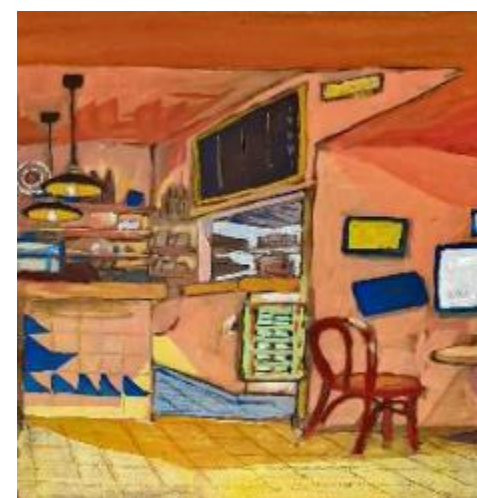
שמן על עץ 170x70 ס"מ

גואש על נייר 15x21 ס"מ

גואש על נייר 15x21 ס"מ

גואש על נייר 15x21 ס"מ

כלפה שגב
סביבת חיי

כפיר נדב

סם הילדים

תיכון בגין ראש העין

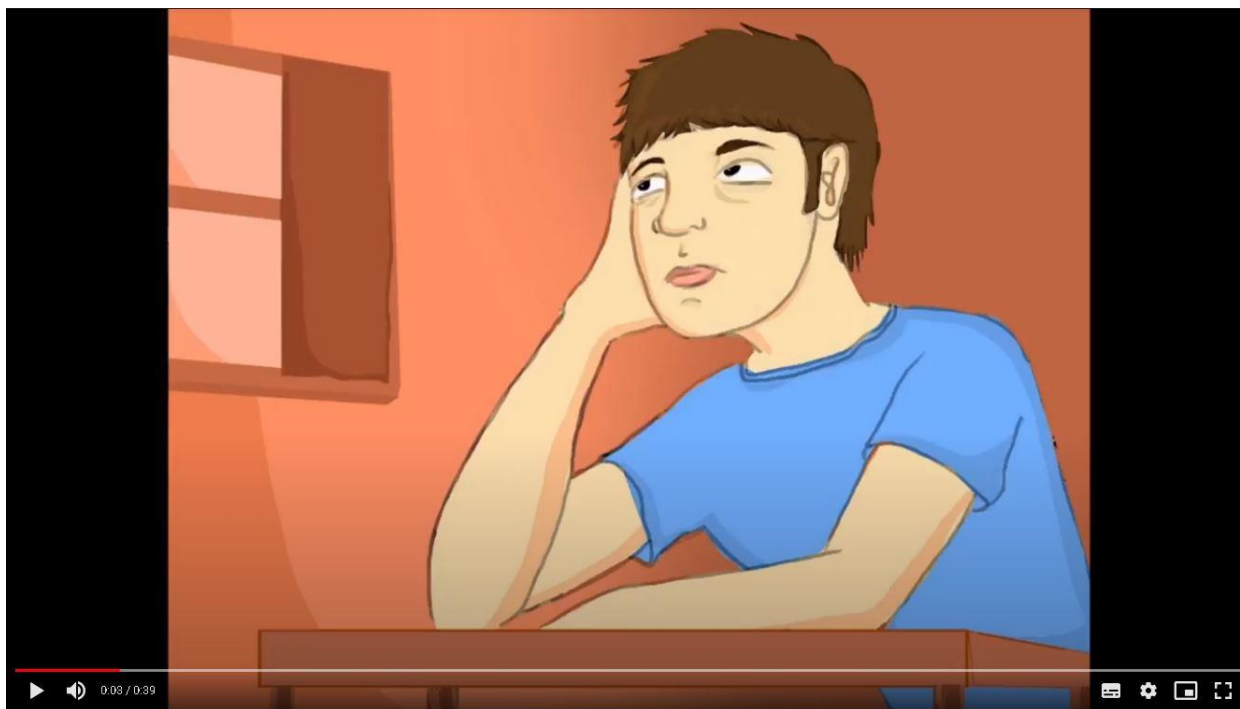
סרטון ווידאו

סדרת ציורים:

אקריליק על נייר

30x40 ס"מ כל אחד

https://drive.google.com/file/d/1DY5eZP0_545RYHDBbwA2QVgoiHsFf-ty/view

הפרויקט שלי עוסק בסיפור אישי מהילדות שלי. כילד קטן נטלתי ריטלין בכמויות גדולות כדי להצליח בלימודים. לכדור היו השפעות רבות עלי. איבדתי את התיאבון, את שמחת החיים, את הרצון להיות עם אנשים סביבי ועוד.

בפרויקט אני מציג באמצעות סרטון אנימציה את הסיבות בגללן נאלצתי ליטול ריטלין. הסרטון מתאר את האופן בו חוויתי את הלמידה בבית הספר. חלק נוסף של הפרויקט מורכב מסדרה של ארבעה ציורים בהם אני מציג את השינוי בחיי, לפני ואחרי הכדור.

כריסטינה מוסקלנקו

Two paths

ביה"ס אורט אורן עפולה

פסטל על נייר, 70X/50

הפרויקט שלי מורכב משני ציורי דיפטיכון של שבילים, בנופים שונים בטכניקת פסטל יבש וגם 9 ציורים קטנים של פרחים בצבעי מים המקיפים את ציורי הדיפטיכון.

ציורי השבילים משקפים שתי תקופות בחיי. תקופה בה הייתי מוקפת ערפל וחוסר וודאות, חוסר תקווה ללא משמעות בחיי. מול תקופה בה אלוהים שינה את חיי ונתן לי משמעות אמיתית ואויר לנשימה.

ציורי הפרחים מסביב מסמלים את הרגשות והמחשבות שלי באותן תקופות. כל פרח נבחר על פי המשמעות שלו בשפת הפרחים הבין לאומית. שפת הפרחים היא צורת ביטוי באמצעות פרחים, שהייתה פופולרית בתקופה הוויקטוריאנית. השפה אפשרה לבטא רגשות שלא היה מקובל לבטאם מילולית.

השתמשתי בשפה זו לתיאור הרגשות והמחשבות שאספתי בדרך (ממש כשם שאוספים פרחים כאשר מטיילים בדרך). הדרכים מסמלות בחירה בין אפשרויות ומלמדות על חשיבות הבחירה החופשית של האדם.

כריסטינה מוסקלנקו

אקוורל על נייר, 11.5x18, 20x18

ליאור אלפסי

מאוזנת

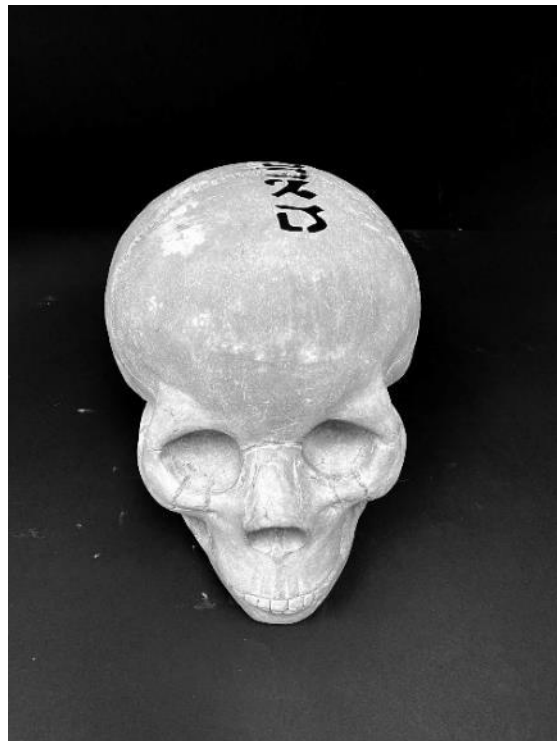
תיכון רמות ים, מכמורת

ציור גולגולות 1-5 אקריליק על נייר, 50/70 ס"מ

פסל גולגולות יציקת בטון ואקריליק

לפני ארבע שנים אובחנתי כחולת אפילפסיה. כבר כמה שנים שאני עושה עבודה עם עצמי, גם בריאותית ופיזית וגם פסיכולוגית ורגשית, כדי להתחיל להשלים עם מצבי ולשפר אותו. להבין את הטוב הרב שיש בחיים למרות הקשיים והאתגרים. את היצירות בפרויקט הגמר היה לי חשוב להעביר את הרעיון של "לקבל פרופורציות" -אני מאוד נמשכת לדימוי של הגולגולת: להזכיר לעצמנו כמה אנחנו אנושיים, מורכבים מחומר וצורה. בספטמבר האחרון עברתי בדיקה של מספר ימים ובסופה התגליתי כמאוזנת תרופתית ובריאותית. עבורי ועבור משפחתי אלו היו חדשות מדהימות והעניקו לנו הרגשה של ניצחון. היה לי חשוב להעביר את חווית ה"מאוזנת" שלי ביצירות.

ליאור אלפסי, מאוזנת

ליה אגוזי

אין דבר כזה רזה מדיי

גאון הירדן דרכא

28 צילומים בגודל 13/18

גדלתי בסביבה בה הייתה התייחסות רבה למה שאני אוכלת ולכמה אני שוקלת. אמא שלי סבלה מהפרעות אכילה, הגוף שלה בריא עכשיו אבל הראש שלה עדיין שם ובדיעבד זה השפיע ומשפיע עליי.

בעידן הרשתות החברתיות כולנו חשופים למראות שונים ומה שמוצג ברשת כאידיאל יופי הוא לא בהכרח מראה אמיתי או אפשרי.

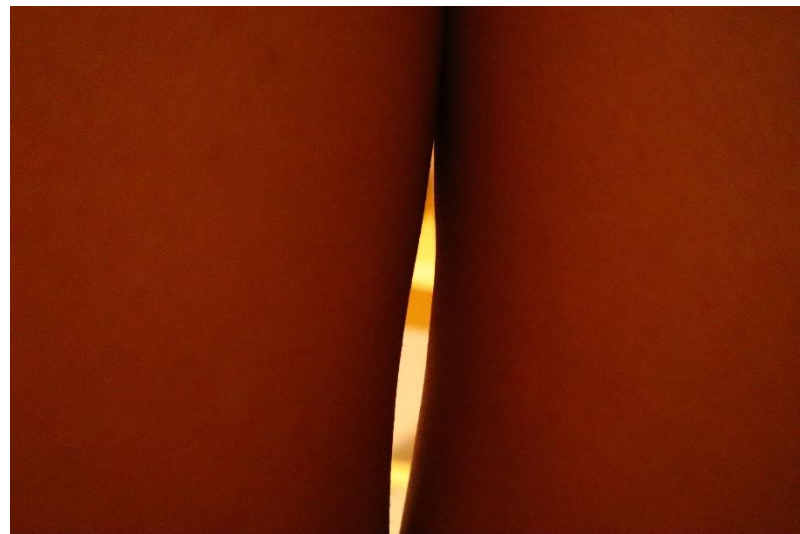
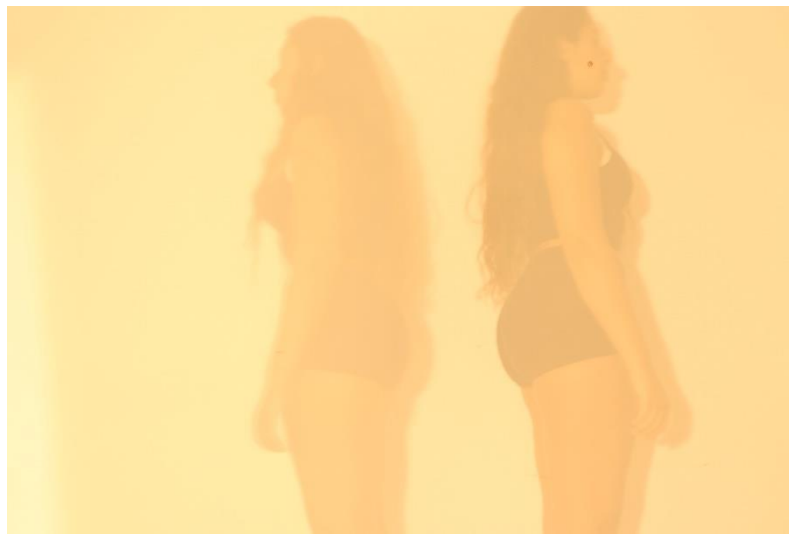
בעבודתי השתמשתי במצלמה וביכולותיה כדי לבחון את הגוף האנושי כאובייקט משתנה.

המצלמה אפשרה לי להתבונן ולבחון את הגוף כדימוי, ללמוד אותו, וללמוד לאהוב אותו. צילמתי תמונות רבות, מתוך בחרתי להציג 28 צילומים, כמספר הימים במחזור הנשי.

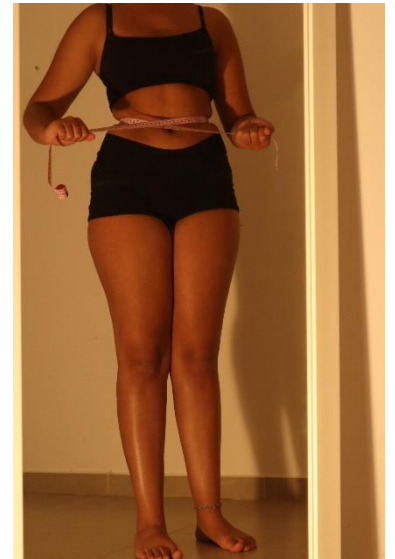
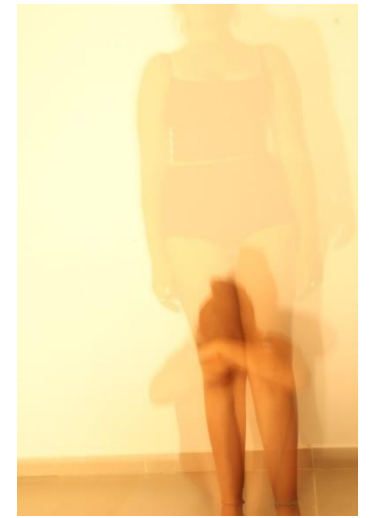
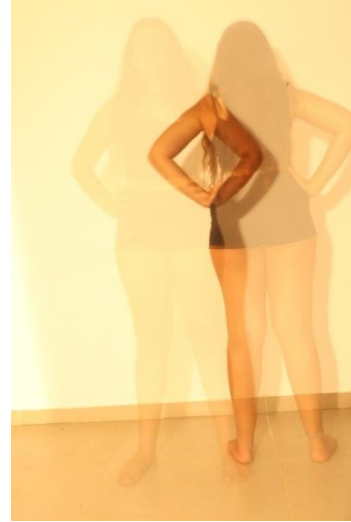
הצילומים מייצגים שגרה ארוכה ולא נגמרת של התעסקות בלתי פוסקת במראה ובמשקל של נערה ממוצעת ובריאה בגופה, אך לא בנפשה.

ליה אגוזי, אין דבר כזה רזה מדי

ליה אגוזי, אין דבר כזה רזה מידי

ליה נוימן "Zoom in zoom out" אולפנית אורט לבנות טבריה

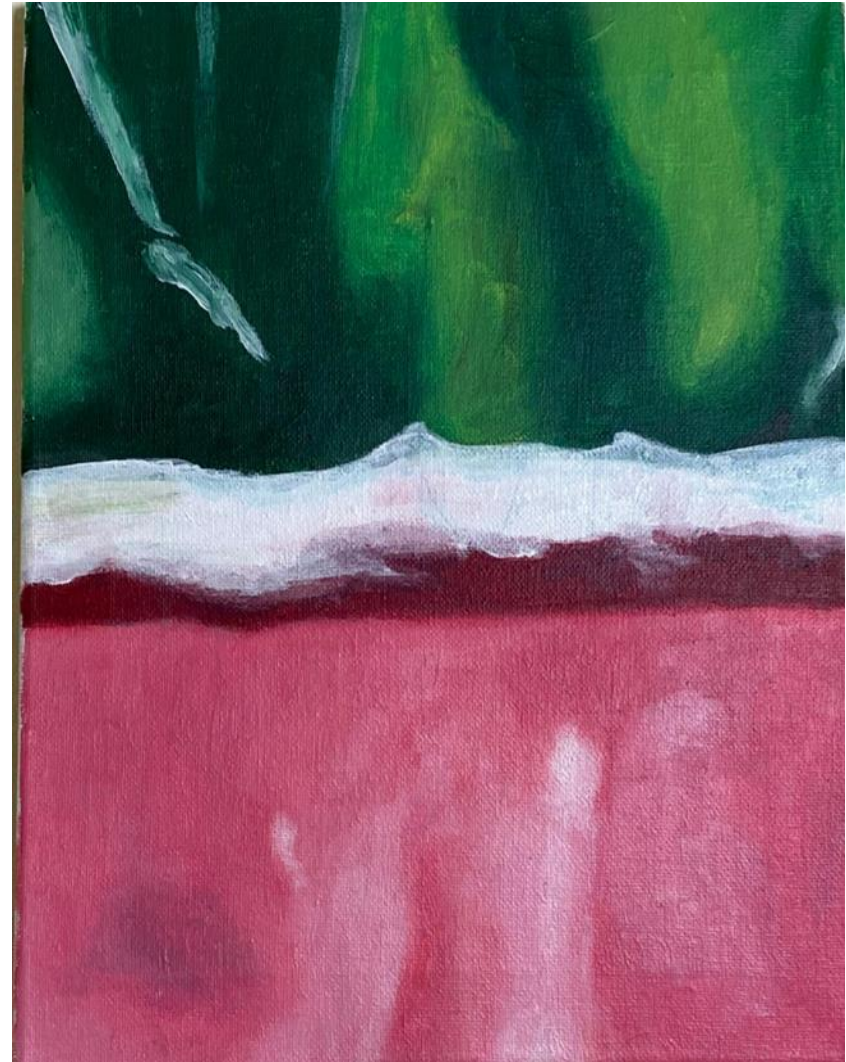
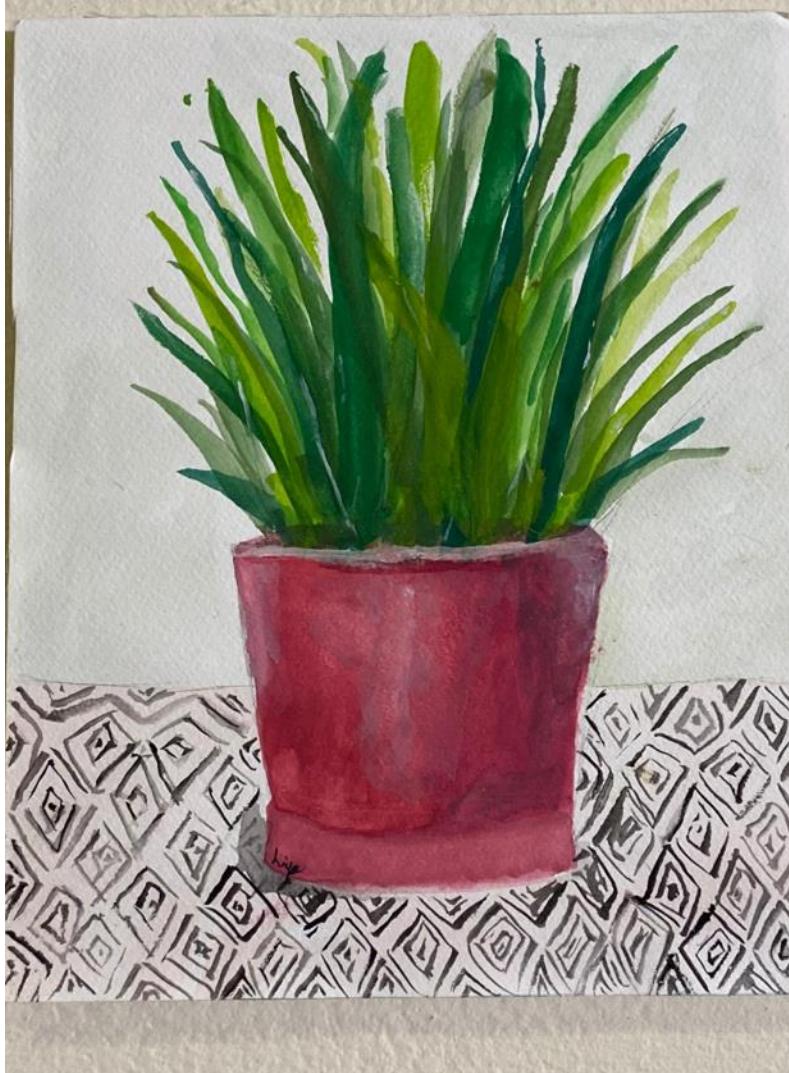
צבעי מים ואקריליק 21 x 14.8 ס"מ

פרויקט הסיום נפל על שנת הקורונה, שנה שבה כולנו היינו מסוגרים בבתים רחוקים ממשפחה וחברים, וקיבלנו פרספקטיבה שונה והזדמנות להסתכל סביבנו מנקודת מבט אחרת. בפרויקט בחרתי להמחיש את ההבדל בין הקרוב לרחוק, בין ציור ריאליסטי למופשט, בהשראת התקופה האחרונה שבה חיינו.

בפרויקט ציירתי אגרטל ולידו ציירתי zoom in שלו. כאשר מסתכלים רק על ציור ההתקרבות הוא נראה מופשט ולא ברור. אך כשעושים zoom out אפשר לזהות מאיזה חלק בציור נלקח הקטע של ההתקרבות.

וכך גם בחיים, קיבלנו הזדמנות לעשות Zoom out על החיים, לקבל פרספקטיבה שונה ולקבל החלטות בהתאם.

ליה נוימן, "Zoom in zoom out"

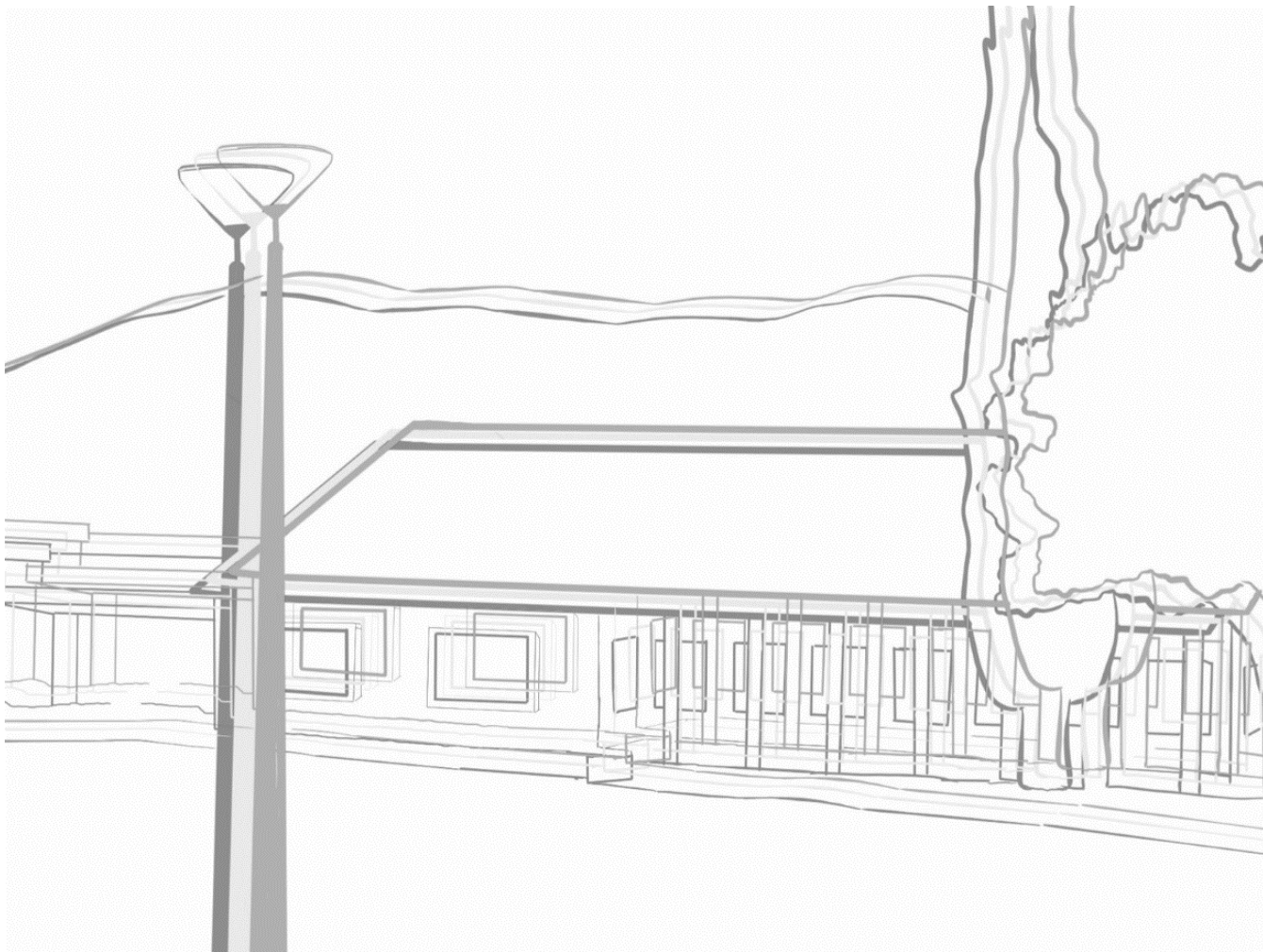
ליה נוימן, "Zoom in zoom out"

לין אורן חדר האוכל

ביה"ס הרב תחומי עמק חרוד

רקמה על קנבס, בגודל 60X100, ציור דיגיטלי - מודפס 100X60

העבודה שלי עוסקת בשנת המאה לקיבוץ גבע, המקום בו נולדתי וגדלתי ובו אני חיה גם היום.

קיבוץ הוא בית, לא רק מקום שהבית נמצא בו. עוד כמה חודשים אני עוזבת את הקיבוץ, יוצאת לשנת שירות אחר כך לצבא ולחיים חדשים. גם הקיבוץ משתנה ובקרוב יחל תהליך ההפרטה. כל השינויים האלה גרמו לי להבין כמה אני אתגעגע לקיבוץ כפי שהיה. חדר האוכל בגבע הוא מרכז הקיבוץ, בו מתכנסים מידי יום חברי הקיבוץ, מהמבוגרים שבאים לאכול צהרים ב 11:30 עד אחרון הילדים שחוזרים מבית הספר. שם מתעדכנים בלוח המודעות מי עושה תורנות השבוע, למי נולד ילד/נכד, על מה מצביעים בקלפי השבוע וכמה גשם ירד ביום שלפני.

בציור הדיגיטלי מופיע חדר האוכל הישן ואילו ברקמה, חדר האוכל החדש

לין אורן , חדר האוכל

רקמה על קנבס, בגודל 100*60 ס"מ

לישי זיגל

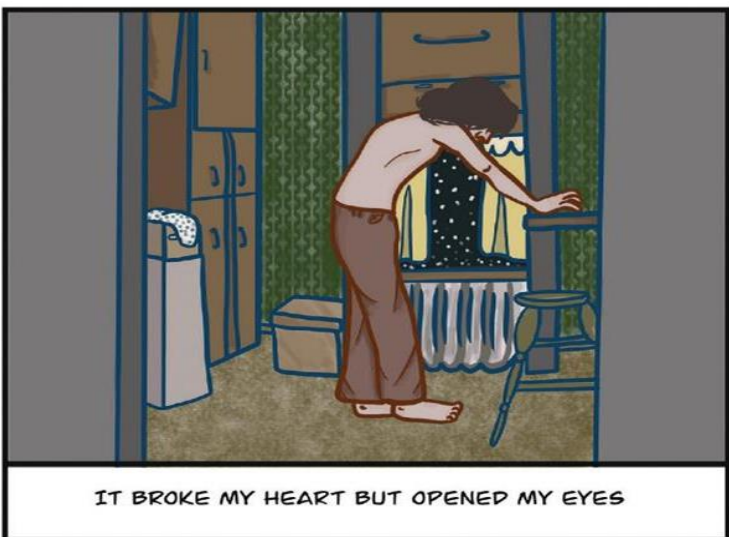
אנושיות | HUMANITY

בית הספר עירוני ה' ע"ש יצחק נבון

קומיקס באיור דיגיטלי

BE CAREFUL WHAT YOU TOLERATE. YOU ARE
TEACHING PEOPLE HOW TO TREAT YOU

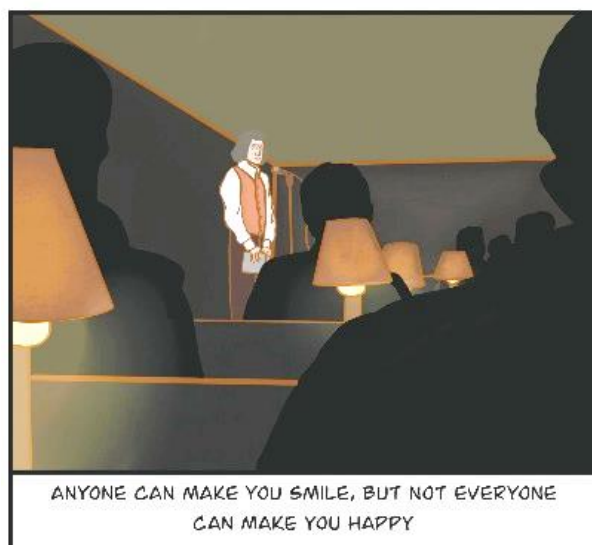

IT BROKE MY HEART BUT OPENED MY EYES

הפרויקט שלי עוסק באמפטיה לדמות הנבל. כדימוי בחרתי בדמות הג'וקר, שהוא דמות קומיקס אייקונית וידוע כנבל פסיכוטי. בשנת 2019 יצא הסרט "הג'וקר" בו הוא מוצג גם כדמות בעלת תכונות אנושיות היכולות לעורר אמפטיה. גם אני, בחיי, נוטה לחפש את הטוב שברע במצבים בהם אני נתקלת ושואפת למצוא את האנושיות. אני מאמינה שאדם רע הוא אדם שרע לו.

הפרויקט מציג עשר סצנות שונות בהן הג'וקר נראה עגמומי ואנושי בסיטואציות שונות. בחרתי בטכניקת איור דיגיטלי הכוללת קווי מתאר ומדמה ציור קומיקס ישן של גיבורי על. השתמשתי בצבעוניות כהה וקודרת כדי להמחיש את העצבות ולעורר אצל הצופה תחושה זו. על מנת להדגיש את הרגש של הג'וקר, הוספתי משפטים באנגלית מתוך הסרט.

הפרויקט מוצג ותלוי כסיפור קומיקס המחזיר אותנו למקור של הג'וקר כדמות קומיקס אייקונית ומעביר לצופה את העצב הנמצא בחייו, מתוך תקווה לעורר אמפטיה.

מאיה בן אבו

הגימנסיה העברית ירושלים

אקריליק על קנבס, שלושה קנבסים של 80X60.

"שורשיו של אדם הם חברי ילדות, הם לשון ותרבות, הם טעם התבשילים, הם סבא וסבתא, אח ואחות, הבית, הריחות וזיכרונות ילדותו".

מתחילת העבודה על פרויקט הגמר, היה לי ברור שאעסוק בשורשיי המרוקאים. השורשים שלנו הם חלק חשוב בעיצוב האישיות שלנו. הם הבסיס ממנו אנו צומחים ומגשימים את עצמנו.

כל חיי אני שומעת סיפורים מסבא וסבתא על ילדותם ואורח חייהם במרוקו ועד כמה חשוב היה להם להביא את התרבות הזו לישראל ולהנחילה לדורות הבאים. אני רואה חשיבות רבה בשימור סממני התרבות המרוקאית של משפחתי. מאז ומתמיד התחברתי לתרבות המרוקאית והרגשתי גאווה להיות חלק ממנה. השמחה והאווירה, האנשים, החום, הצבעים, הטעמים, הצבעוניות והעיצוב המיוחד משכו לי את העין והלב.

שלושת הציורים: התבלינים, הקרמיקה והכלים המרוקאים, הם רק טעימה קטנה ממאפייני העדה.

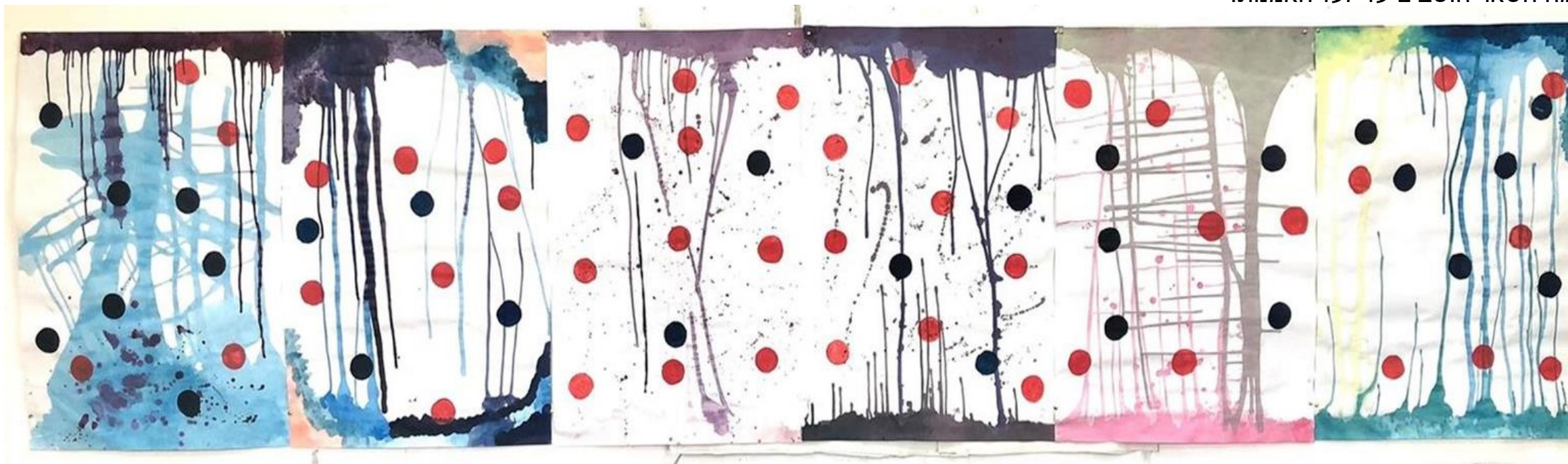
מחמד סעיד

החלטתי להיות אני

בי"ס תיכון למריג' לאמנות ועיצוב – נחף

100X420 ס"מ אקריליק על נייר

אני נער רגיש וביישן ולא מוצא את עצמי בחברת בני גילי. החלטתי ללמוד אמנות למרות שרוב הנערים בוחרים תחומי לימוד אחרים ומאמינים שאמנות היא תחום שמתאים לבנות, מה שהשפיע עלי והלחיץ אותי. כשניגשתי לעשות את פרויקט הגמר שלי, החלטתי לעשות את זה בקנה מידה גדול ולהתפוצץ איתו כדי שאוכל לבטא בביטחון ובכנות את רגשותיי, ולא אכפת לי מה השאר חושבים עלי ועל האמנות.

מחמד סעיד,
החלטתי להיות אני

מיכאל לוקשיין

מלחמה

בית ספר אמירים - כפר ורדים

צילום מעובד, הדפס דיגיטלי, 60 40 ס"מ

במהלך העבודה על הפרויקט עברתי תהליך חיפוש, בו בדקתי חיבור בין דימויים שונים המייצרים תוכן העוסק בנושא "מלחמה".

התוצאה אליה הגעתי לבסוף, היא סדרת עבודות פוטושופ שבהן ציטטתי יצירות אמנות אייקוניות, אליהן חיברתי דימויים המייצגים עבורי אלימות ומלחמה.

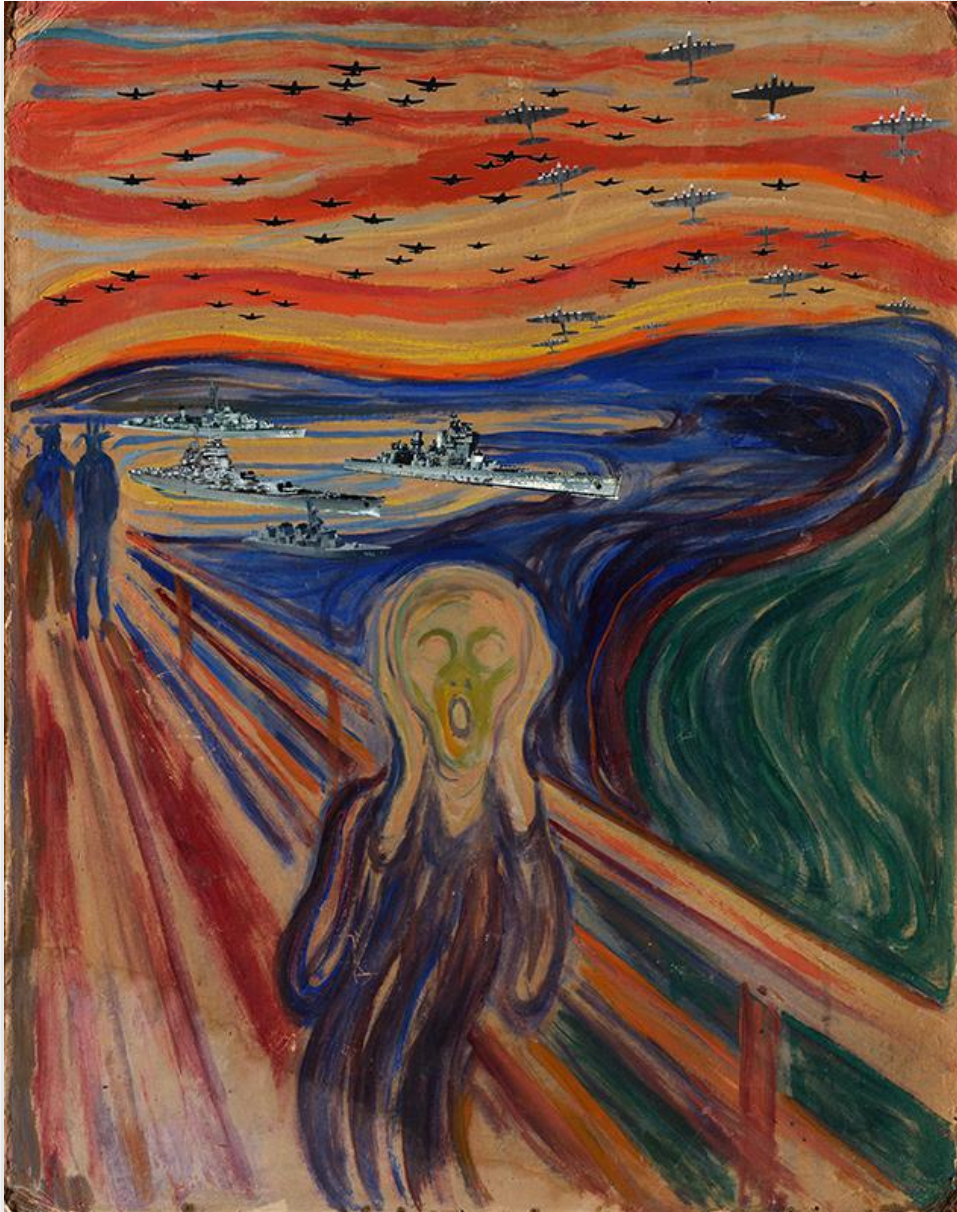
גם לדימויים המוספים הקדשתי חשיבה תוכנית וצורנית. השילוב בין היצירות לבין הדימויים יוצר משמעות חדשה, הנטענת מכוחו של הצרוף. בעבודותיי אני מתייחס למלחמה מסוימת, אלא לתופעה האנושית המחרידה לאורך ההיסטוריה האנושית ולצערי אף כיום.

מיכאל לוקשיין
מלחמה

צילום מעובד, הדפס דיגיטלי
40/60

מיכאל לוקשיין
מלחמה

צילום מעובד, הדפס דיגיטלי, 40/60

פרט

מיכאל לפלר

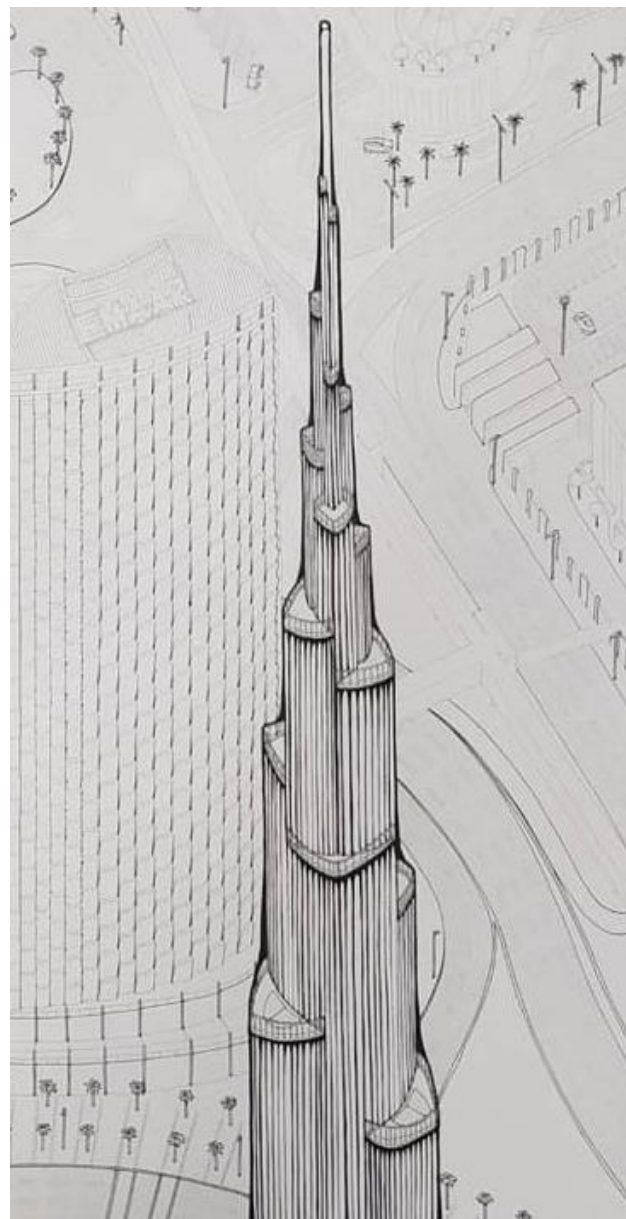
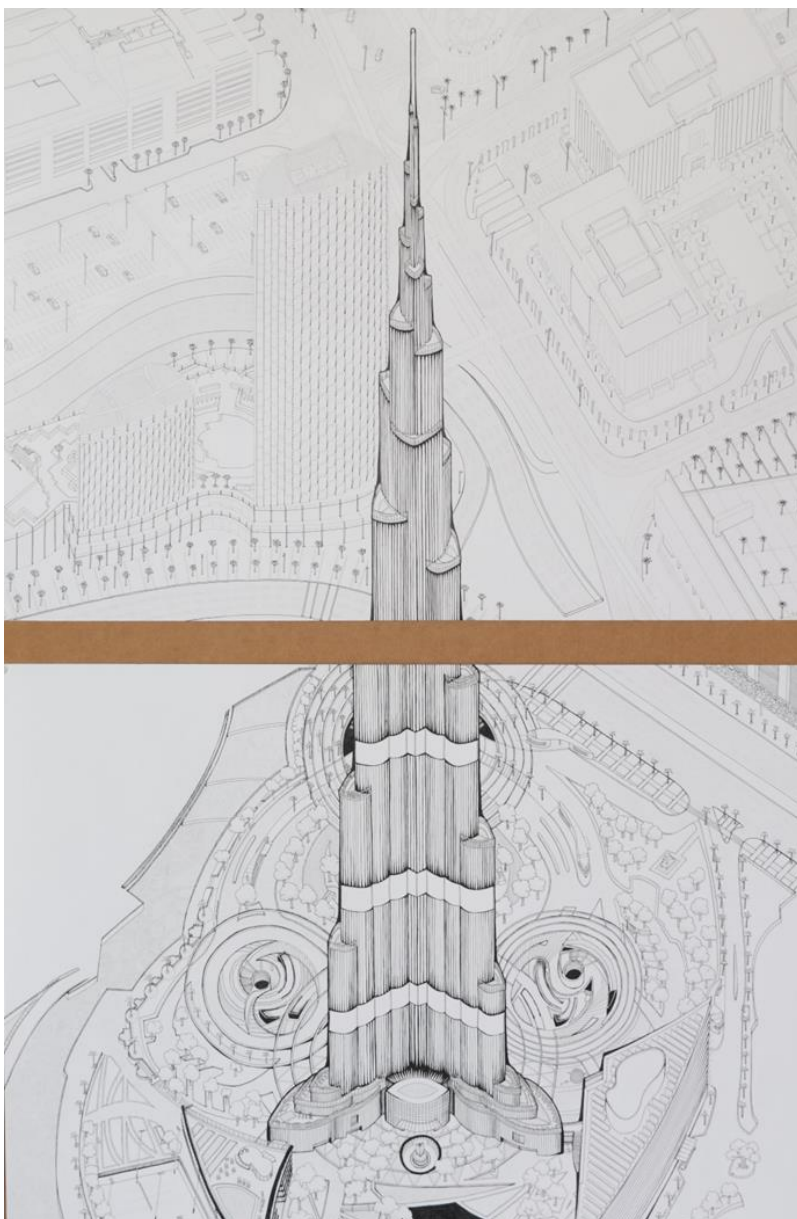
נופי גולן קצרין

cm 50X70

Staedtler pigment liner 0.2

5 hi reappoint 0.5 Pilot

drawing pen snowman

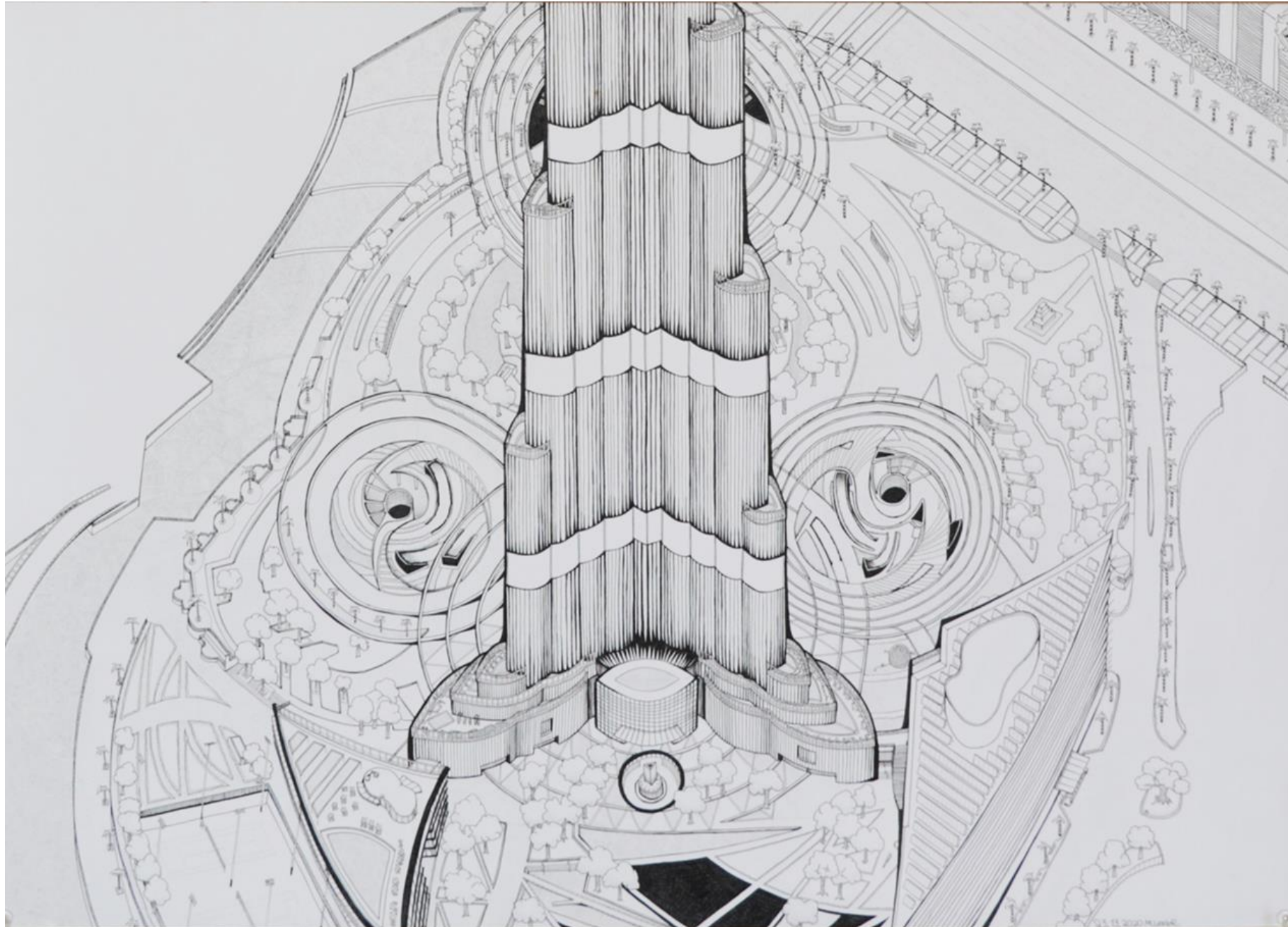
פרט

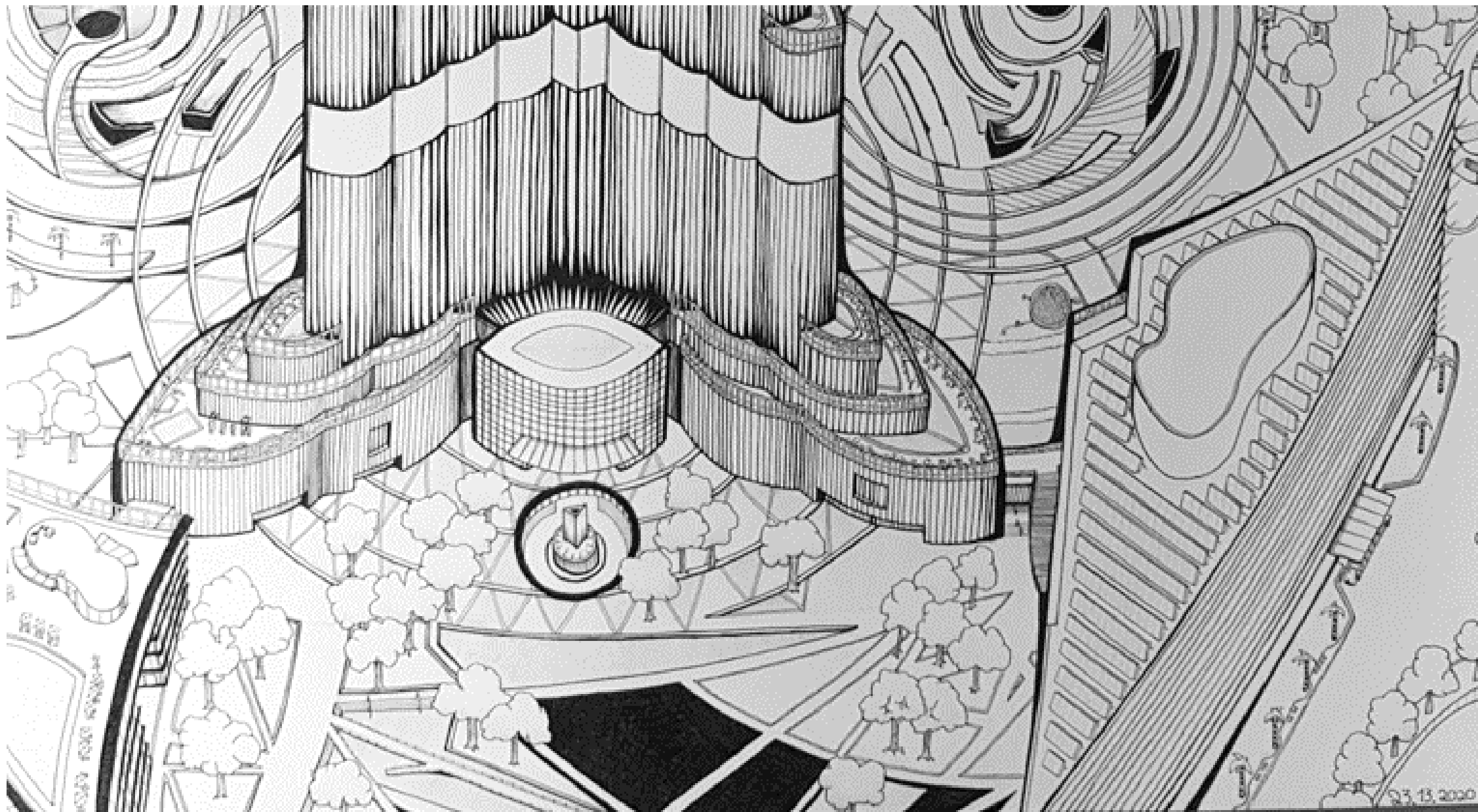
הסתכלתי על הציורים שציירתי בעבר
וחשבתי לעשות חידוש לרעיון ישן
שהיה לי.

בתכנון אמורים היו להיות ארבעה דפים
ולבסוף החלטתי לצייר בשני דפים.

העבודה נמשכה 135 שעות - כארבעה
חודשים.

ציירתי את הבניין "בורג' חליפה"
בדובאי ממבט על ואת הרחוב לידו.
השתמשתי בתמונות רבות מנקודות
מבט שונות כדי לחבר את כולן לנקודת
מבט אחת.

מיכל גוליאמוב

For the love of equestrian

תיכון קציר רחובות

עפרונות גרפיט על נייר. גודל: 34*25 ס"מ

סוסים ורכיבה זו האהבה הגדולה שלי. ניסיתי להמחיש את התחושה המיוחדת והרגעים המיוחדים שיש בעולם שלנו, רוכבי הסוסים, דרך ציור. ציירתי תמונות תקריב של רגעים שונים וספציפיים בעולם הרכיבה, הממחישות אווירה מסוימת של הספורט יחד עם האהבה והקשר בין רוכב לסוס. בחרתי לקרוא ליצירות בשם הנ"ל על שם פרויקט שנעשה על ידי ארגון הרכיבה העולמי FFI בו הוצגו רגעים מיוחדים של הרוכבים מהגדולים ביותר ועד לרוכבים ה"רגילים" יותר. ההשראה שלי הייתה חיי היומיום, הקשר החזק שלי אל הסוסים והרצון להמחיש את הייחודיות והיופי שברגעים הקטנים והגדולים בעולם הסוסים. הייתי רוצה להעביר את ההתרגשות והתחושה המיוחדת שרבים מאיתנו הרוכבים חשים, שאנשים רבים אינם מבינים ומכירים.

מיכל גוליאמוב
For the love of equestrian

מיכל זיגלמן

"what a wonderful world"

בית ירח

אקריליק על בד, 50/70 50/80 50/70 50/50 ס"מ

צרות כמו ווירוסים למיניהם ו"מתי יפתחו כבר את השערים לחו"ל?" מעסיקות אותנו יותר בתקופה האחרונה עד ששכחנו מהצרות שאנחנו גורמים לעולם.

לא כולם אוהבים לשמוע על כך. גם לי קשה להסתכל על הזוועות שבני אדם גורמים: דובים נמסים בקוטב, קואלות נשרפות, כלבי ים נחנקים.

כשמראים תמונות קשות כאלה, אנו נוטים להסתכל הצידה, לפחות עד שהכתבה הבאה בחדשות תגיע. כך נוצרת רתיעה מהנושא במקום הזדהות. בחרתי צילומים מהאינטרנט והפכתי אותם לקריקטורה. ציירתי בסגנון פופ-ארט על מנת שתסתכלו, גם אם הנושא קצת "כבד עליכם" ולא מתחשק לכם להיחשף אליו.

המטרה שלי היא להחזיר למודעות נושא כאוב הרלוונטי לחיים של כולנו, בדרך שונה, צינית אולי, מאוד In your face.

בפעם הבאה שתצאו לקניות, הביאו שקיות רב-פעמיות מהבית. בפעם הבאה שאמא תרצה לקנות כוסות חד-פעמיות הביתה, עצרו אותה והגידו לה שהכלים עליכם.

אקריליק על בד, 50/80

אקריליק על בד 50/70

אקריליק על בד 50/70

מריאל דימנט

הגימנסיה העברית

**“He who fights with monsters might take care lest he thereby
become a monster. And when you gaze long into an abyss the abyss
also gazes into you.”**

Friedrich Nietzsche

צילומים בשימוש בשיקוף 70x50 ס"מ

ישנן פעולות הרסניות כמו שימוש בסמים, תוקפנות, הפרעות אכילה, פגיעה עצמית, התנהגות מינית מוגזמת וכדומה, אך מנגד ישנן פעולות נוספות, הנחשבות מתונות יותר, ולא נתפסות הרסניות כמו שינה מרובה, תלות באנשים/חפצים שונים, הרחקת אנשים, חבלה עצמית וכדומה.

צילום העבודה כפורטרטים אישיים שלי נועד להציג מעין יומן. להראות שגם אני, כמו כולם, מתמודדת עם הדחף להרס עצמי, במודע או שלא במודע.

בחרתי להשתמש בגוון הירוק על מנת להעביר תחושת גועל ודחייה ולהדגיש את התחושות השליליות המתעוררות.

מריאל דימנט

מרים אבוטבול

הכיסא הריק

דרכא ליהמן דימונה

עפרונות רישום ופחם על נייר.

"האם הכיסא עליו אתה יושב ריק? ממש מגוחך! כיצד יתכן הדבר?...
אתה צודק, זה לא יתכן... מכיוון שאתה יושב עליו.
אבל, יתכן שהאדם היושב על הכיסא יחוש את עצמו מרוקן מכל.
ואז, הכיסא אכן ריק הוא - למרות שמישהו יושב עליו"
מתוך "הכיסא הריק" הרב נחמן מברסלב

אנשים מקיפים את עצמם בהיסחי דעת ובתחליפים זולים ומהירים לחברים, כמו
עוקבים ברשתות החברתיות, שיחות וואטסאפ או שיחות טלפון. רק אחרי שאתה
מרים את ראשך מן המסך אתה מבין עד כמה אין לך באמת עם מי להיות.
ככל שהעולם והעידן הטכנולוגי מתקדם, כך האנושיות, החום, תחושת האהבה
והאהדה הפשוטים שאליהם צמאה הנפש שלנו נואשות, רק הולכים ומגיעים לשפל
המדרגה.

בפרויקט שלי אני מתעסקת בתחושת הבדידות והריקנות המשתלטת על האדם
בחיינו. ביום יום אנשים מנסים כמה שפחות להתעסק עם המושג הזה "לבד".

מרים אבוטבול, הכיסא הריק

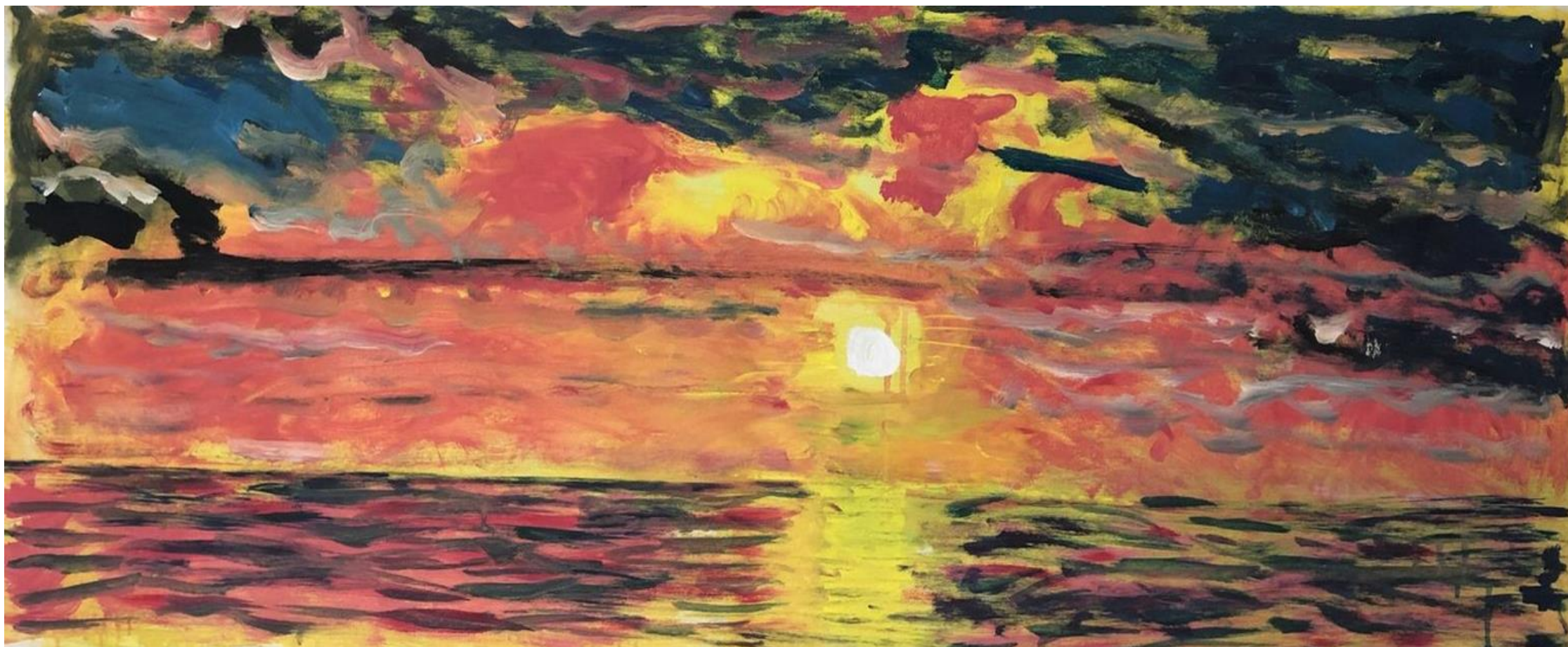
מרים חסון

נוף שאני אוהבת

בי"ס תיכון למריג' לאמנות ועיצוב - נחף

אקריליק על קנבס 60 * 130 ס"מ

אני גרה אמנם בכפר בגליל, אבל יש לי מזל שאני יכולה לראות את הים ואת קו האופק מביתי, וזה עזר לי להעביר את הזמן ואת השעמום בתקופת הקורונה.

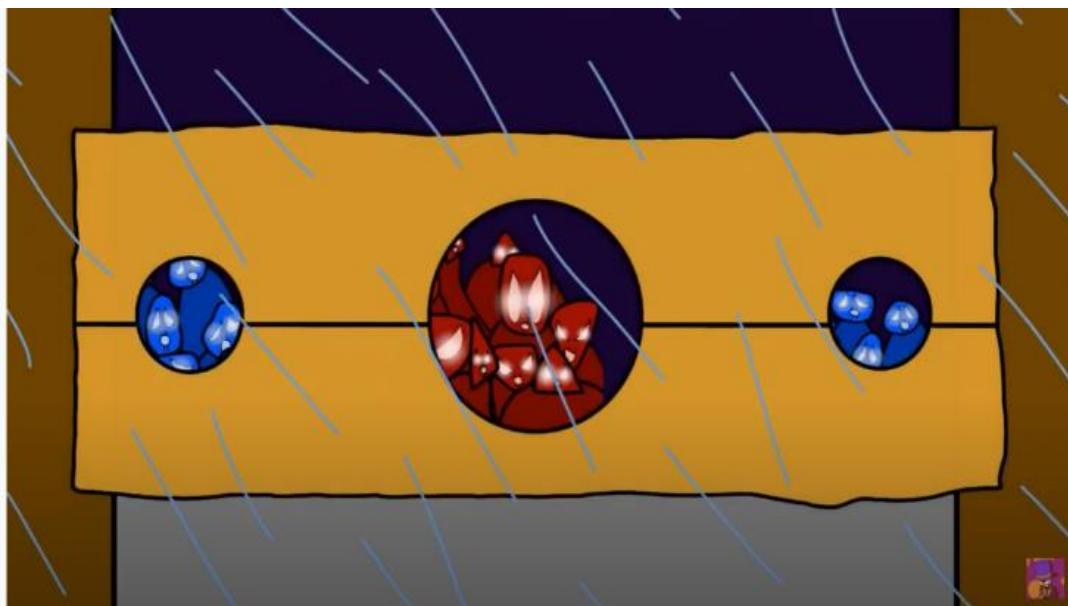
מרִים חסון, נוף שאני אוהבת

100*80 ס"מ

ביה"ס הרב תחומי עמק חרוד

סרטון אנימציה בציור דיגיטלי

קישור לסרטון אנימציה

הסרטון מתאר תהליך איטי, כואב ומצמרר של אדם פשוט ההולך בדרכו להוצאה להורג.

הסרט מבטא את ההרגשה שלי בבית הספר בתוך תקופת הקורונה. תקופה בה

הרגשות שלי הושפעו מחרדה בשל המחלה.

האדם ההולך הוא התלמידים שמרגישים שכל השנה היא הליכה בדרך ללא מוצא או

תכלית. המלכה והמוציא להורג מסמלים את מערכת החינוך שנראית לי כעובדת ללא

סדר והגיון.

ההשראה ההיסטורית: רגע לפני תחילת המהפכה הצרפתית. אדם מהמעמד הנמוך

בצרפת הולך לכיוון הוצאתו להורג בגיליוטינה שלצידה המוציא להורג שעוצב בהשראת

מלאך המוות והמלכה מארי אנטואנט, ששלטה אז בצרפת.

הצבעים פשוטים ובולטים, צבעי הדגל הצרפתי, וגם סמליים: הקהל באדום חם מסמל

כעס וזעם, הקהל בכחול קר מסמל עצב, צער, ודיכאון. הלבן בדמות המרכזית מרמז על

אבל ומוות, מעבר לעולם הבא.

המוציא להורג מופיע בסגול, כצבע השחיתות. רמז לכך כי המלכה השחיתה את

משרתים. כך ההיסטוריה מתארת אותה.

נאור מדרי

ארמונות בחול

קרית יערים

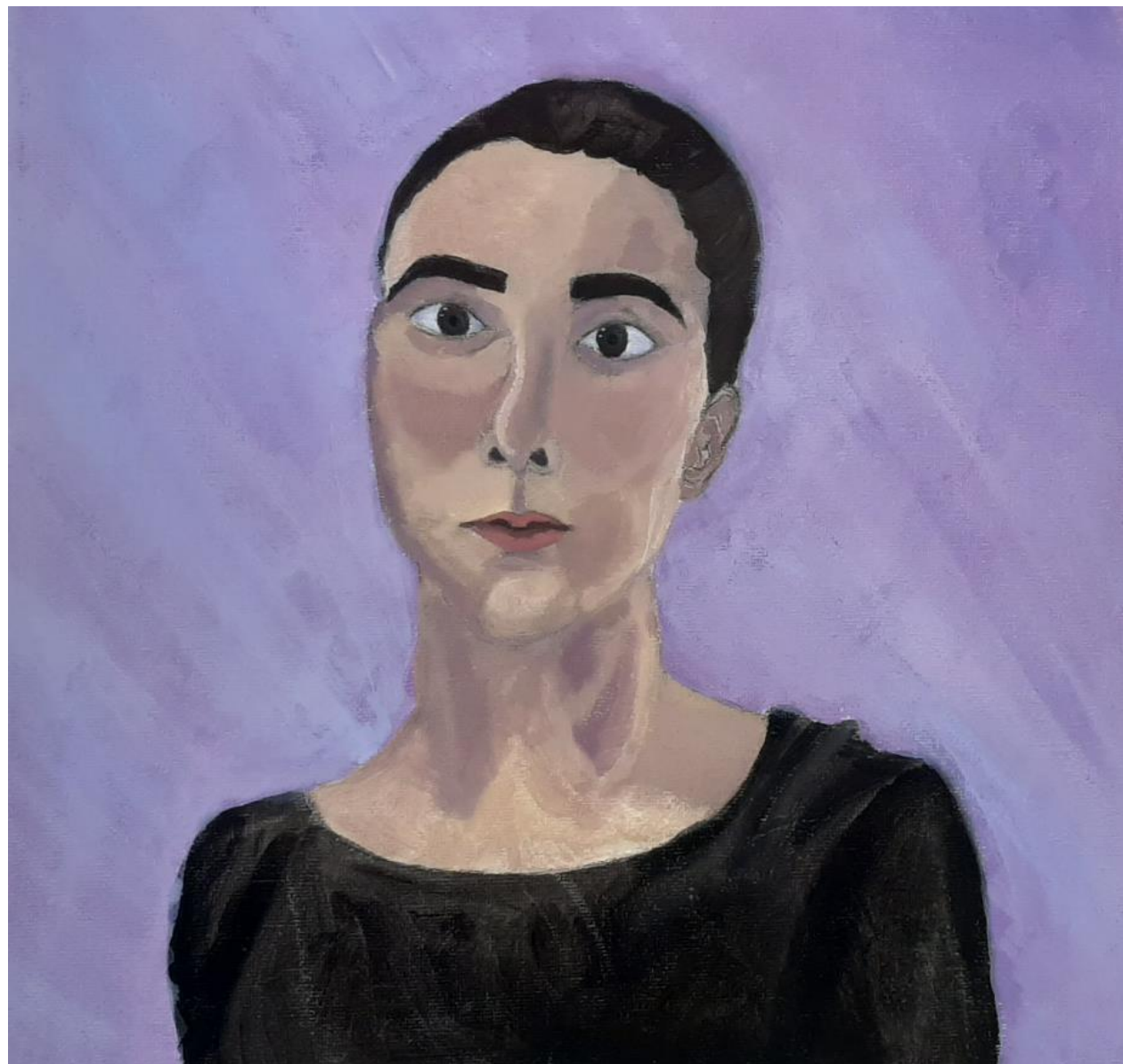
45*40*80 ס"מ

אני זוכר את עצמי כילד קטן, הולך לים
ובונה ארמונות בחול.

הייתי בונה ארמונות מפוארים, גדולים,
לפעמים אפילו גבוהים ממני.

החול והים, המים, לשניהם איכויות
המשפיעות באופן עמוק על נפש האדם.

בתהליך המעבר שלי מילדות לבגרות,
בניתי עוד פעם אחת ארמון חול.

נועה בן דוד

"השתקפות"

אולפנית אורט לבנות טבריה

רישום, אקריליק על קנבס 30x30 ס"מ

עברה עלי שנה לא קלה.

גם בחיפוש אחר נושא לפרויקט הרגשתי אבודה

אז החלטתי לעצום עיניים... וליצור.

הדיוקנאות שציירתי חלקם שלי וחלקם של דמויות

משמעותיות בחיי.

רוב העבודות מצוירות על פי תמונה, וניסיתי למצוא

מהו הדבר שתופס אותי ומסקרן אותי, ובכל אחת

מהיצירות השתקף חלק אחר בי.

היצירה נתנה לי מקום לחקור את עצמי, לגלות על

צדדים אחרים שלי ולקבל גם את החולשות שבי.

נועה בן דוד, "השתקפות"

נועה בן דוד, "השתקפות"

נעה בן צבי

החיים עצמם

ביה"ס שקד דרכ"א שדה אליהו

אקריליק על קנבס

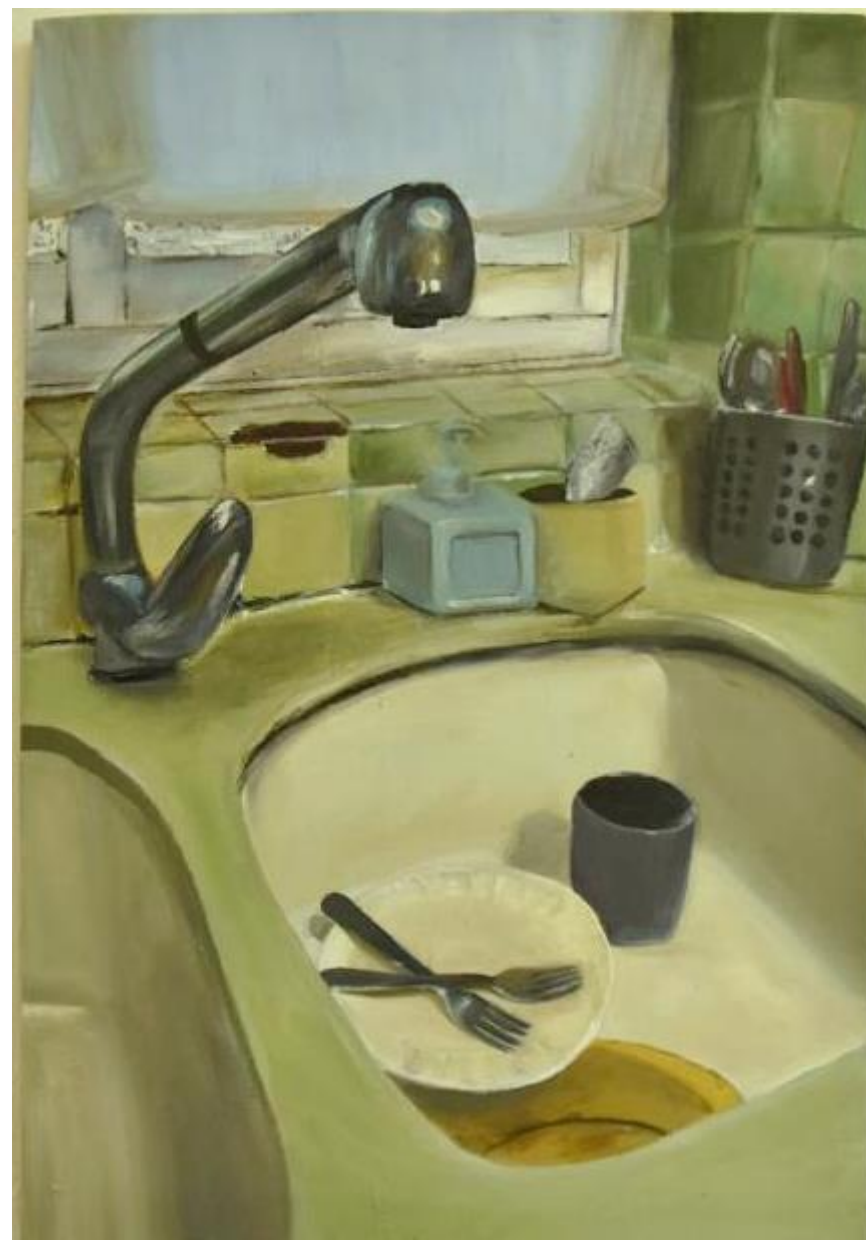
בחרתי לעסוק בפשטות של חיי היום-יום.

במהלך העבודה צילמתי פינות שונות בבית שלי מבלי לסדר או לביים את האובייקטים שבחרתי.
בחרתי סיטואציות מהווי החיים שלי ושל המשפחה שלי שניתן למצוא בכל בית ובכל משפחה.

ברצוני להעצים את המצבים הפשוטים וה"לא משמעותיים" לכאורה ולהעלות אותם לדרגה אמנותית, גבוהה מן המקובל.

ציירתי את העבודות בעיקר בזמן הסגר, והשהות הממושכת בבית חידדה עוד יותר את חשיבותו. היא נתנה לי הזדמנות לראייה חדשה ואחרת על הקיים סביבי.

הרעיון המרכזי בפרויקט הוא שהחיים נתונים לנקודות מבט שונות ובחירת ההסתכלות נמצאת בידינו.

נעה בן צבי,
החיים עצמם

נועה קיפר

הפחד לאבד רגליים

בית ספר אמירים – כפר ורדים

4 מעבודות תבליט מפלסטלינה, 35/50, 50/70, 70/100

7 אדמויות חוט ברזל עם פלסטלינה 20-40 ס"מ

הפרויקט עוסק בפחד שלי כרקדנית, לאבד את רגליי. לא פעם עלתה בי המחשבה שדבר זה עלול להתרחש ואז אאבד את האמצעי החשוב ביותר בו אני משתמשת לתנועה ולא אוכל לרקוד. הפרויקט מורכב מעבודות תבליטי פלסטלינה על נייר, בהן רגלי הרקדניות מתמוססות והופכות לשובל רך ונמוג ומדמויות פלסטלינה בתלת-ממד הבנויות על שלד חוט ברזל ותלויות באוויר. באמצעות דמויות הרקדניות נעדרות הגפיים, שאני יוצרת, אני מציגה את יפי תנועת הגוף האנושי, אל אף ההעדר הרגליים. יתר על כן, העדר הרגלים מגביר את תנועת הריחוף של הרקדניות. אמנם, נלקח מהן האמצעי המחובר אותן לאדמה, אך הן ממשיכות לעוף ולמלא את החלל בנוכחותן המרשימה. בפרויקט אני חושפת את הפחד ומוצאת דרכים להתמודד עמו. אולי גם לומדת למצוא את ה"יש" ב"העדר".

נועה קיפר.

הפחד לאבד רגליים

תבליט מפלסטלינה 70/100

נועה קיפר
הפחד מלאבד את הרגליים

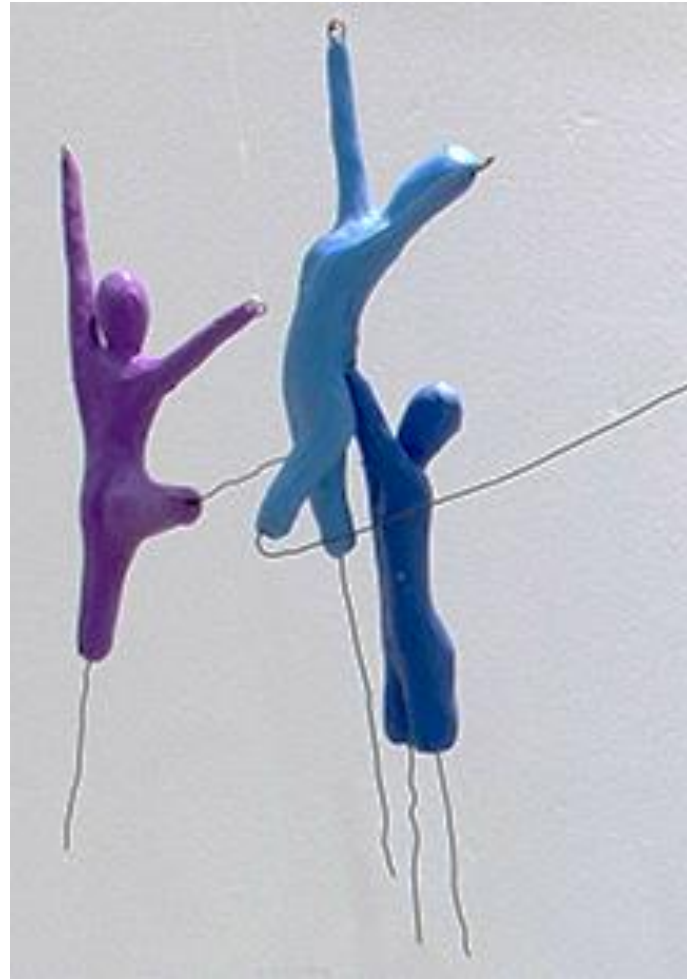

תבליט מפלסטלינה, 35/50

תבליט מפלסטלינה 50/70

נועה קיפר, הפחד מלאבד את הרגליים

דמויות חוט ברזל עם פלסטלינה 20-40 ס"מ.

נטע עמיר

רגעים

אלוני יצחק

ציור דיגיטלי

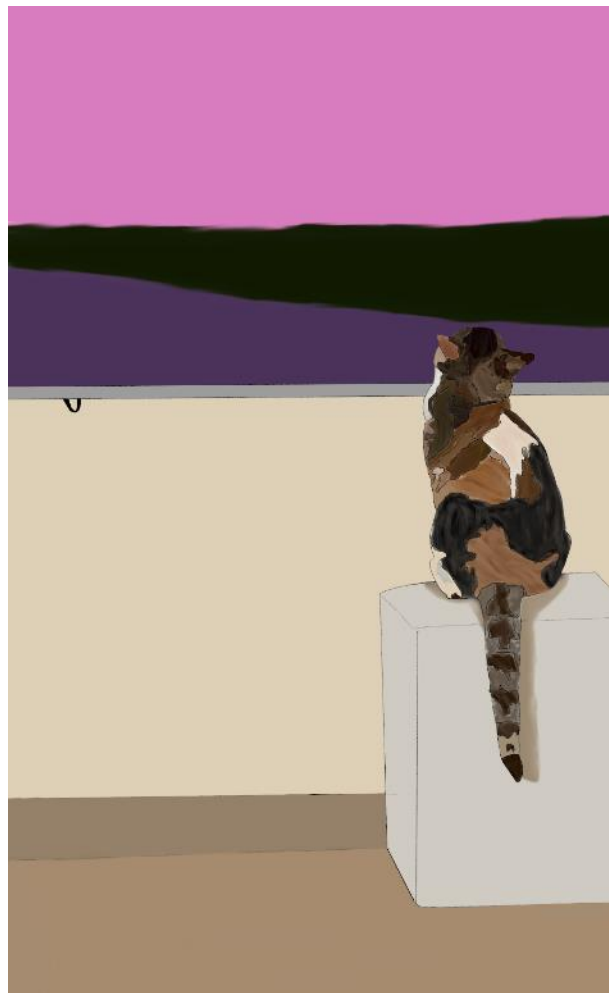
כניסה לתערוכה הוירטואלית

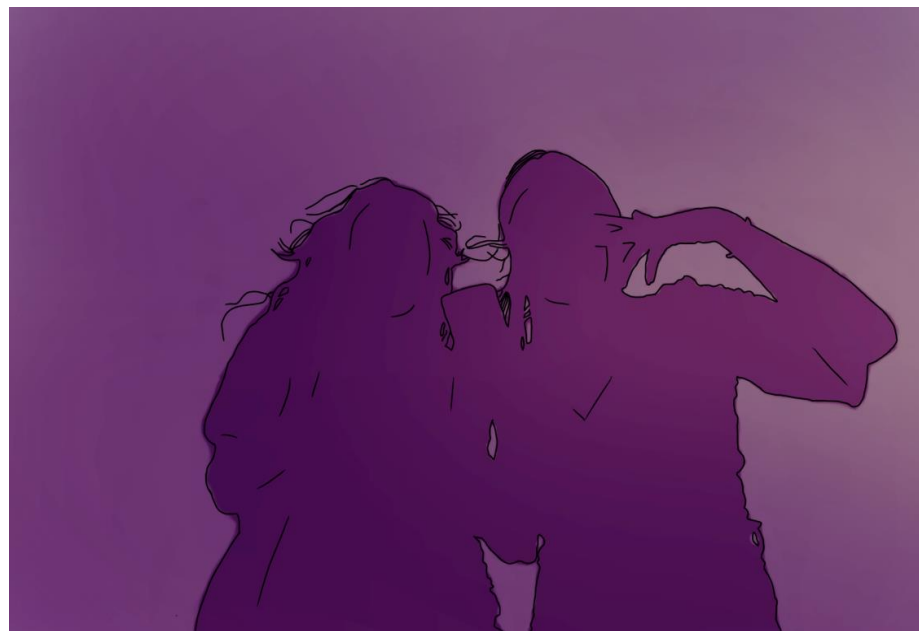
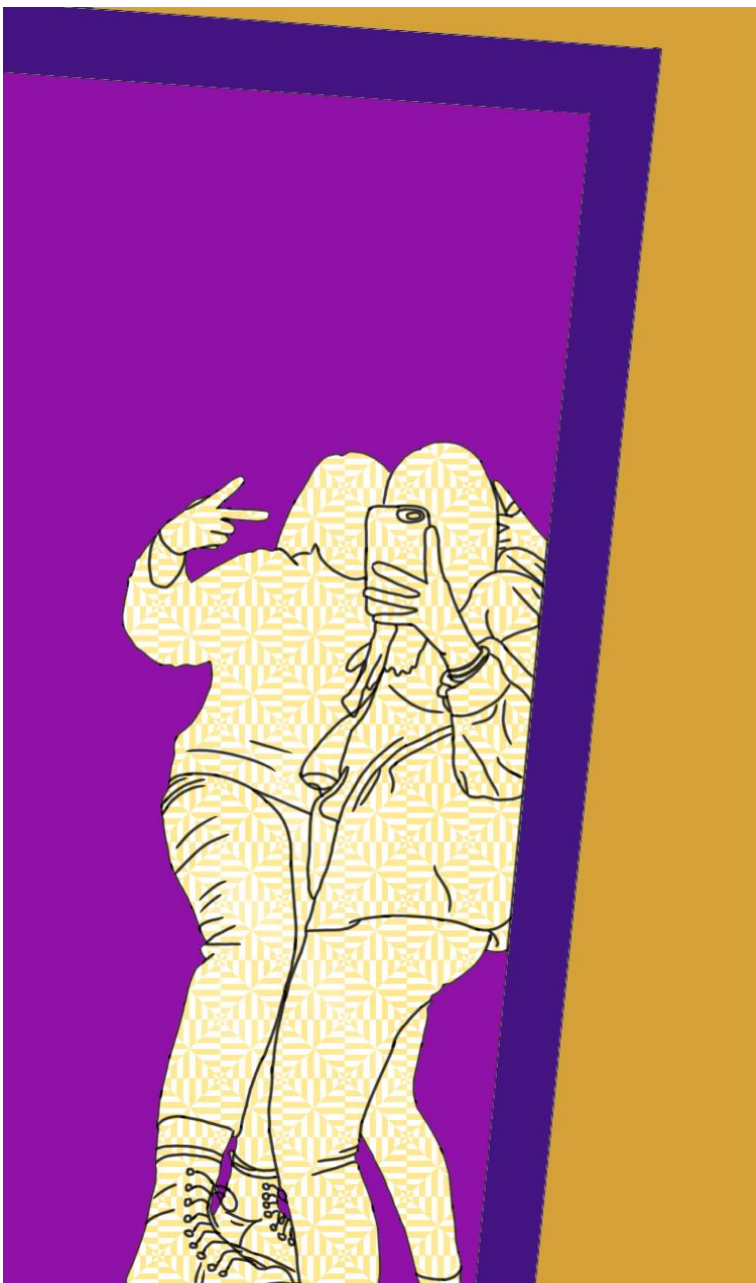

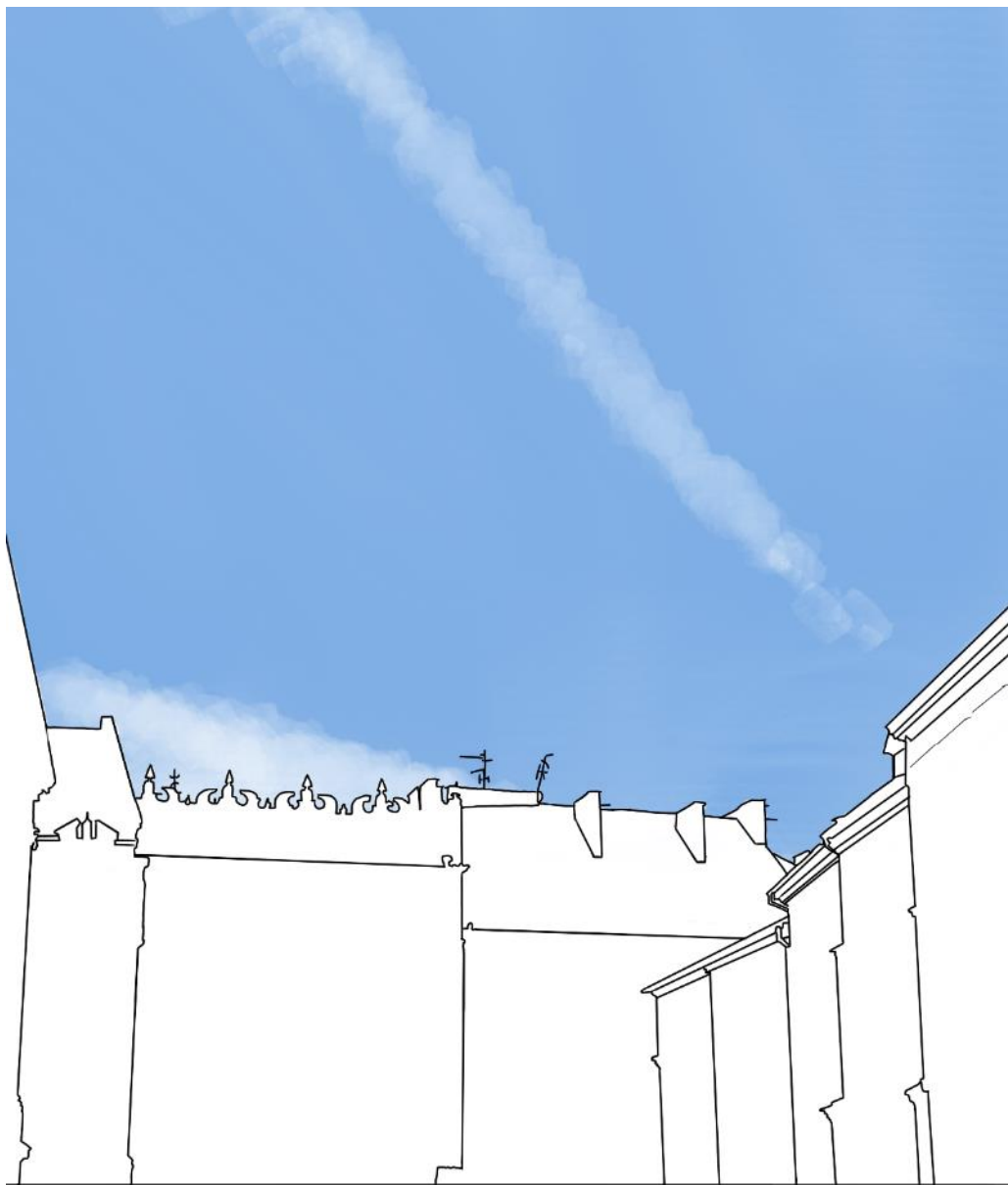
בחרתי לעסוק ברגעים וזיכרונות. הרגע החולף הוא זה שמייצר את הזיכרונות של האדם. בתקופה שלנו הרבה מהזיכרונות מעוצבים אצל האדם בזכות הטכנולוגיה - המצלמה והווידאו, המשמרים את הרגעים ומעצבים עבורנו את הזיכרונות. בחרתי לעסוק באופן בו זיכרונות ורגעים מעצבים את האדם ואת האופי שלו. הם חלק חשוב בקיום שלנו והם המעצבים את מי שאנחנו.

אני מאוד מעריכה זיכרונות ואת כל מה שעברתי וחוויתי. חיפשתי צילומים שמייצגים זיכרונות שאני רוצה לשמר. בעיקר רגעים עם חברים, משפחה, החיות שלי ואני עצמי. בחרתי להציג רגעים משמעותיים עבורי. חלקם יומיומיים שגורמים לי רגע של שמחה ואני רוצה להנציח אותם. חלקם אירועים משמעותיים בחיי כמו יום ההולדת, המסע לפולין וטיול משפחתי.

נטע עמיר

נטע רוזנבאום

מבית ומחוץ

אולפנא כפר פינס

אקריליק על בד 60x90

ביצירות שילבתי סגנונות שונים של אריחים קישוטיים בטקסטורות שונות, המהווים את הפנים של הבית. בין אם זה בקילוף השכבות, או ממש כחלק הבונה את הנוף בחוץ.

כילדה הייתי שותפה בתהליך בניית הבית של משפחתי, בבחירות ובהחלטות, משלב התכנון ועד לשלב הבנייה והביצוע.

בעיצוב הבית וכך בכלל בעיצוב, אני שמה לב שהחלקים מרכיבים את השלם וזו הסיבה שבחרתי לשלב סגנונות של טקסטורות שלכאורה אינן זהות, אך משתלבות ויוצרות מארג שלם הנראה יחד כשילוב נכון, המורכב מחלקים שונים.

נטע רוזנבאום, מבית ומחוץ

אקריליק על בד 6060x

נעמי גולדברג

המחברת שלי

ביה"ס שקד דרכ"א שדה אליהו

אקוורל, עט, צבעי שמן על גבי ניירות אקוורל ומשטחי קרטון

נוף הבתים כְּבֶר מתפורר

וקירותיו נֶעֱלָמִים

חלפו הרבה שנים

חלפו הרבה שנים

(נוף ילדות, שלמה ארצי)

החלטתי לעסוק בנושא שקרוב מאוד לליבי. בחרתי להתמקד באזורים הישנים והמוזנחים ברחבי הקיבוץ שלי, מקומות שאינם מקבלים תשומת לב, חלקם מיועדים להריסה ואחרים נמצאים בתהליך התפוררות טבעית. בעיני הם המקומות הכי יפים ויש בהם המון חן.

בנוסף רשמתי פינות שונות ברחבי הקיבוץ, בעט פיילוט שחור והוספתי ציורים בצבעי מים המתעדים אזורים שחלקם יוסתרו בגלל בניה חדשה וחלקם יאבדו.

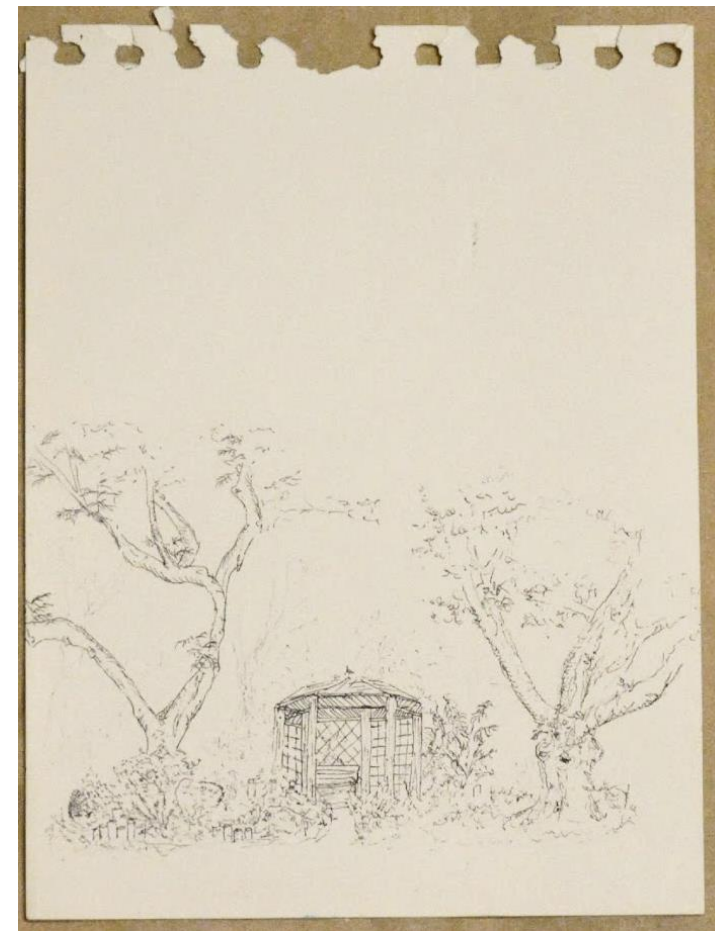
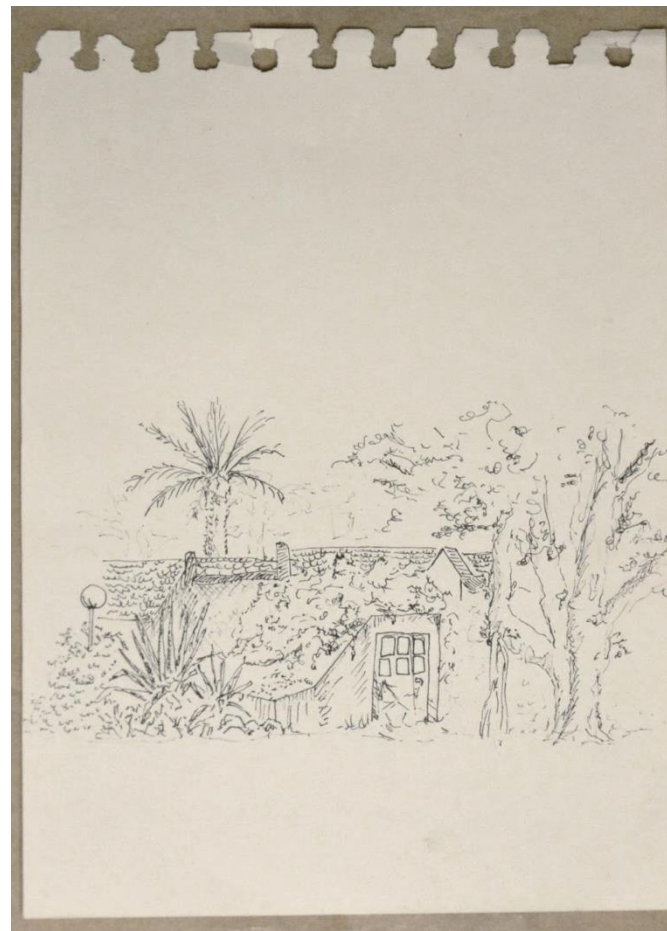
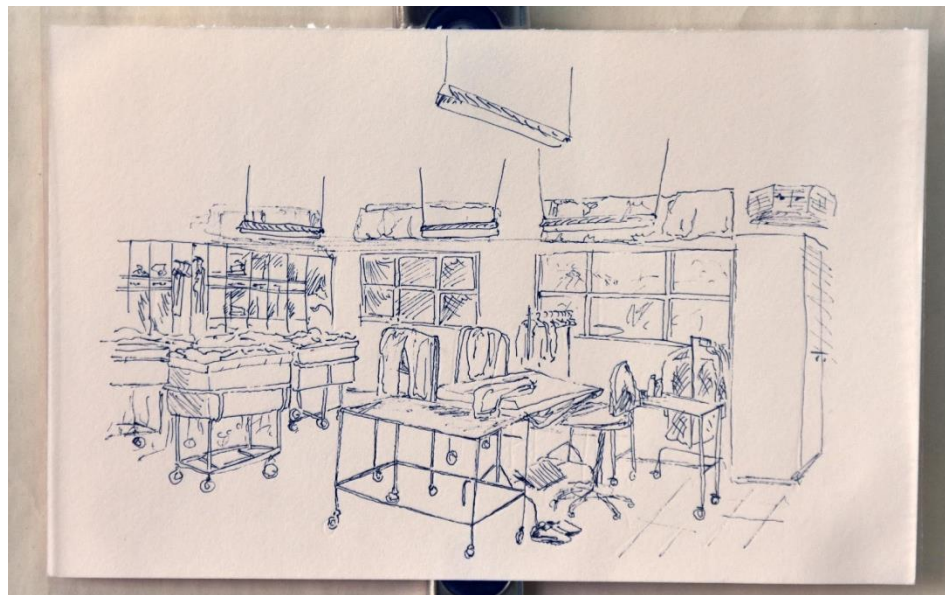
את העבודות ציירתי על מצע מסוגים שונים בגוונים שונים, חלקם נתלשו ממחברת הסקיצות שלי, שאיתה אני אוהבת לשבת ולצייר בנחת.

הבחירה להנציח מקומות ישנים ועזובים באופן הקרוב לליבי, על ידי ציור ורישום במו ידי, מאפשרת לי לשמר אותם עמוק בתוכי.

נעמי גולדברג
המחברת שלי

נעמי גולדברג, המחברת שלי

נעמי גולדברג, המחברת שלי

נעמי דוידזון

כתמים בתנועה

תיכון עמקים תבור

אקרליק על קרטון, על עץ ועל קנבס. ציור בשפכטלים

ועם כרטיסי מתנה. גדלים שונים

30/20 ס"מ, 15/20 ס"מ, 10/20 ס"מ, 10/10 ס"מ,
15/55 ס"מ.

בחרתי לעסוק בזיכרונות שלי וברגשות. פשוט.

ציירתי מה שעלה בי תוך כדי הציור באותו הרגע

ומה שהרגיש לי נכון.

עבודה בצבעים שחור ולבן גורמת לציורים

להיראות פשוטים.

בהמשך עברתי לצייר בצבע כי רציתי קצת יותר

חיים. אהבתי את התוצאה.

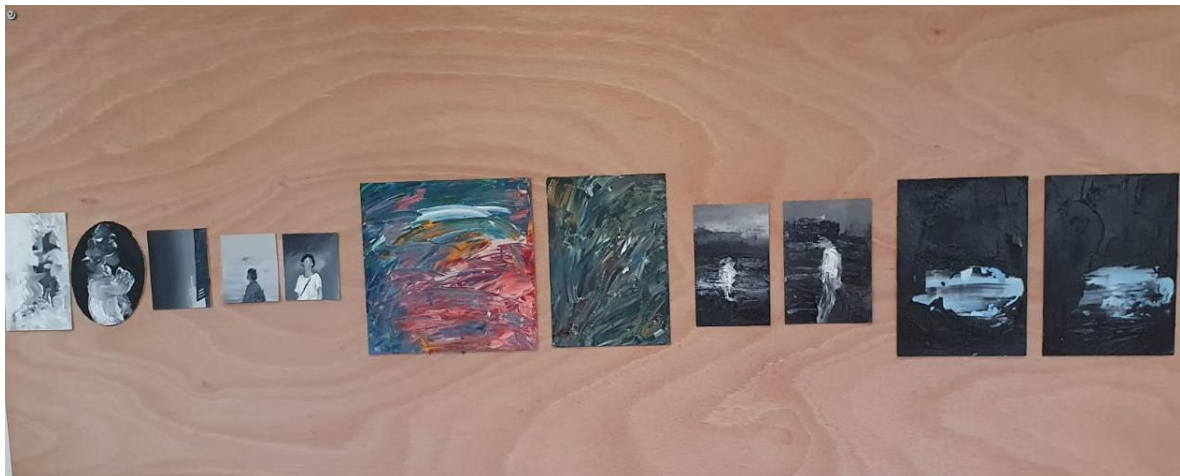
אני שואבת השארה מכל מה שסביבי ומתקדמת

לאן שהראש לוקח אותי.

נעמי דוידזון, כתמים בתנועה

נעמי דוידזון
כתמים בתנועה

נעמי לוין

כחול יזרעאלי - Yizre'eli Blauw

ביה"ס הרב תחומי עמק חרוד

אקריליק על קנבס גדלים שונים

העבודה שלי עוסקת במעבר שלי מהולנד לישראל ומהעיר לקיבוץ. לאחר 8 שנים אני מרגישה ישראלית, קיבוצניקית ו"יזרעאלוקית" לחלוטין. סנדלי שורש, דירת צעירים, חינוך קיבוצי וחיבור לנופי העמק. בתוך תוכי לא עזבתי מעולם גם את התרבות, הנופים והמראות של הולנד וכשאנחנו באים לבקר שם אני עדיין מרגישה שם בבית. העבודה שלי נובעת מהאהבה וההסתגלות לקיבוץ יחד עם הגעגוע להולנד. צילמתי את הנופים בסביבת העמק וציירתי אותם בהשראת הסגנון ההולנדי העתיק הנקרא "Delfts Blauw" ציורי נופים הולנדים צֶרַח מים ותחנות רוח שצוירו על כלי חרס ועל אריחים בעיטורים כחולים בלבד. את העבודה ציירתי על בדים קטנים המדמים אריחים. הצמדתי אותם יחד כדי ליצור משטחים התואמים את ממדי התמונות השונות. למרות השוני בין גבעות עמק יזרעאל לבין הפולדרים וטחנות הרוח ההולנדיות, השילוב ביניהם אסתטי ומובן.

נעמי לוין

כחול יזרעאלי - Yizre'eli Blauw

המשך

בכל אחת מהתמונות בחרתי אובייקט ששמר על צבעו הטבעי. כך בכל יצירה יש אובייקט אחד או אוסף אובייקטים בולטים היוצאים מתוך סביבתם הכחולה ומחזירים את הצופה לעמק.

40*40 ס"מ

40*60 ס"מ

נעמי לוין, כחול יזרעאלי - Yizre'eli Blauw

40*80 ס"מ

נתנאל טל

מציאות אפוקליפטית

על יסודי מכבים רעות – מור

רישום בעיפרון 100*70 ס"מ

מגפת הקורונה הפכה את חיינו על תילם. למדנו להכיר מונחים כגון סגר, בידוד, ריחוק, מסכה, חיטוי, הנחיות, הגבלות, הקלות, חיסון ומוטציה.

המציאות מאתגרת עבור כולנו. כל הדברים שאהבנו, וקיבלנו כמובן מאליו, החליקו לנו בין רגע מהאצבעות. ככל שעובר הזמן נראה כי אף אחד לא נותן מענה להיבטים הרגשיים שבאים לידי ביטוי בזמנים קשים אלו.

החלטתי לעסוק בנזקים הנפשיים שנגרמו לאנושות בעקבות המגפה ובמציאות האפוקליפטית והדיסטופית שנקלענו אליה. (המשך בעמוד הבא)

נתנאל טל, מציאות אפוקליפטית

אנשים נכנסו למאבק פנימי אין-סופי בין הניסיון להישאר אופטימיים לבין הפסימיות המלווה אותם. תחושת שיגעון וחוסר שמחת חיים עמוקה עטפה אותם עקב הריחוק מהמשפחה והחברים. הם נעשו יותר חרדים והחלו לשאול את עצמם: האם זה לנצח? האם זה הסוף? האם הגיוני שחיסון לוורוס חדש וקטלני פותח תוך חודשים ספורים מאז פרוץ המגפה?

העבודה שלי כוללת חמישה ציורים בטכניקת רישום. שאבתי השראות ממגוון אמנים כגון ג'יימס אנסור וגם מיצירות ספרותיות וקולנועיות כגון "1984" של ג'ורג' אורוול והסרט "התפוז המכני" בבימויו של סטנלי קובריק. זאת על מנת להדגיש את תחושת האנרכיה, החרדה, חוסר הפרטיות, התקווה, שמחת החיים, זכויות האדם שנפגעו ואי האמון בהתנהלות מנהיגי העולם במיגור המגפה.

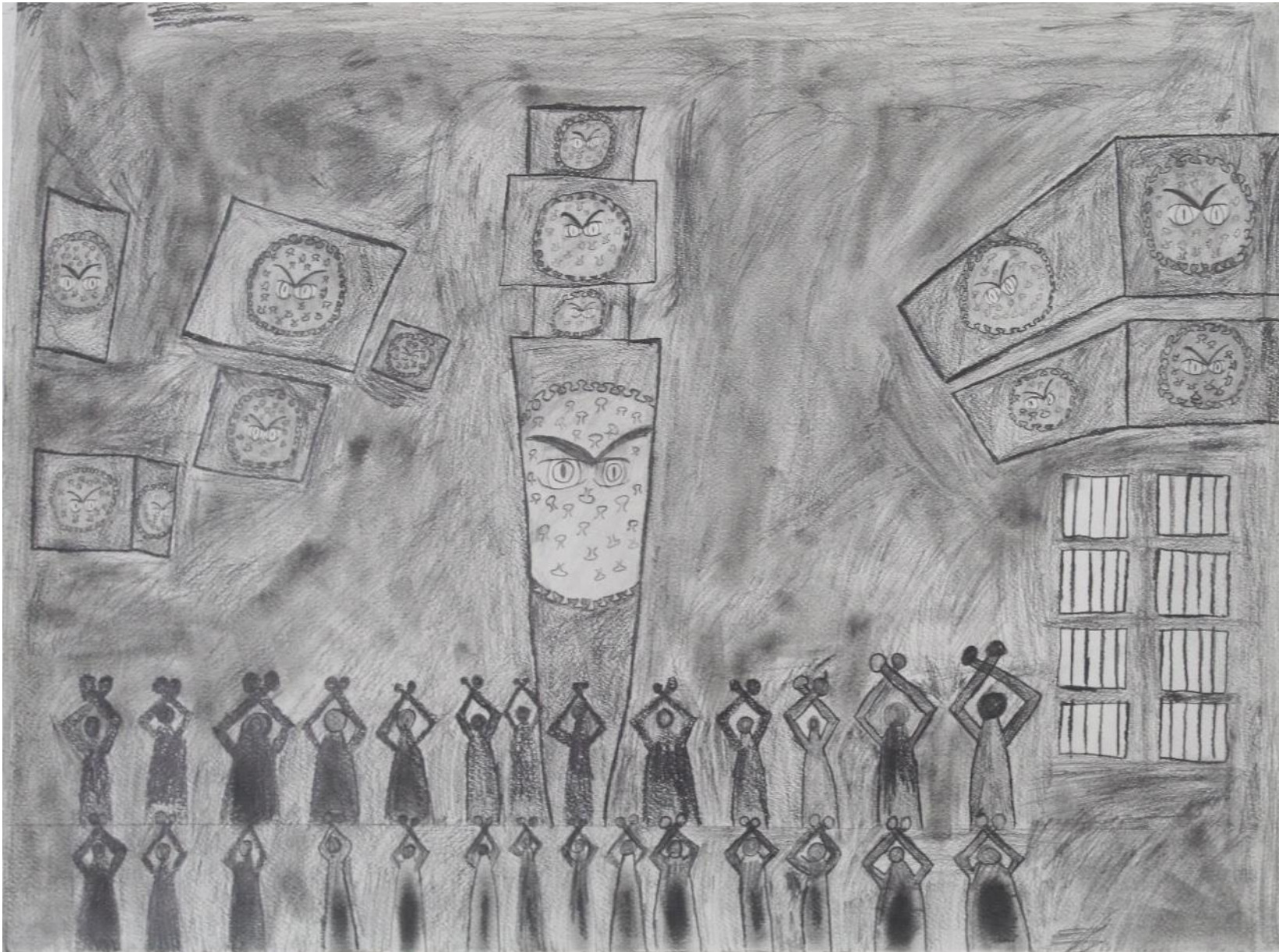
נתנאל טל, מציאות אפוקליפטית

רישום בעיפרון 100*70 ס"מ

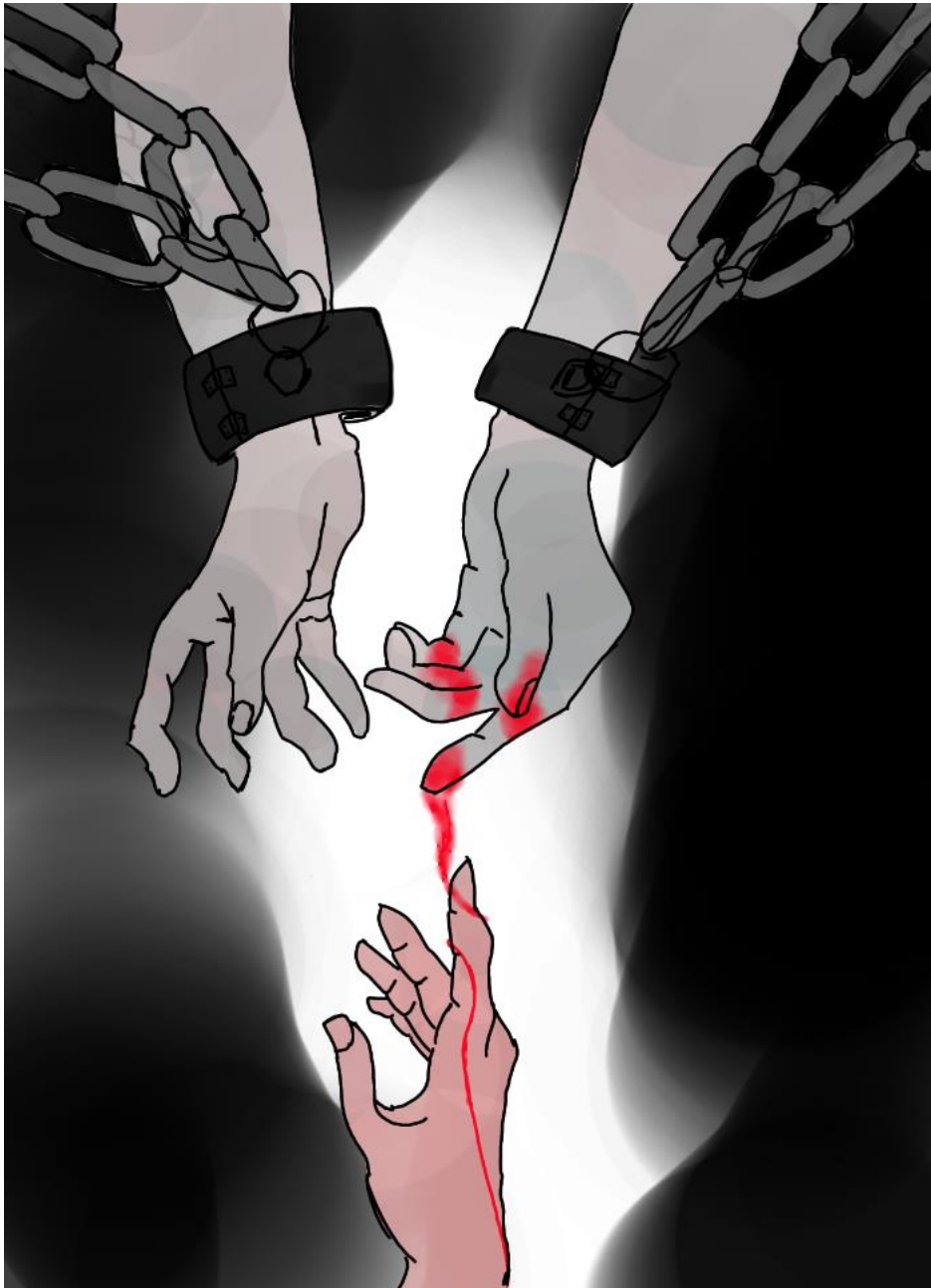

נתנאל טל
מציאות אפוקליפטית

רישום בעיפרון 100*70 ס"מ

כניסה לתערוכה הוירטואלית

סול הרלי קדוש

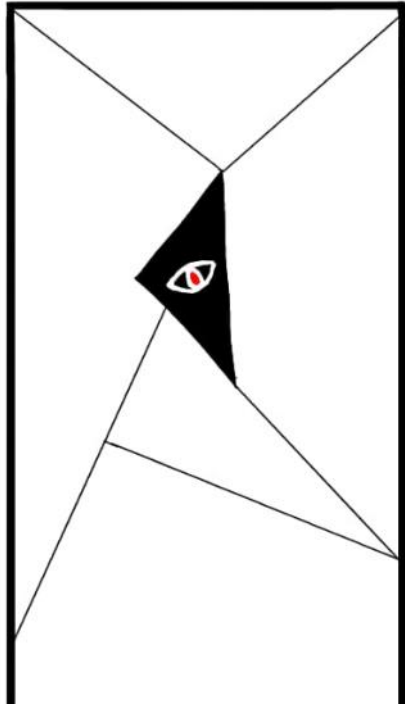
The path towards myself

אלוני יצחק

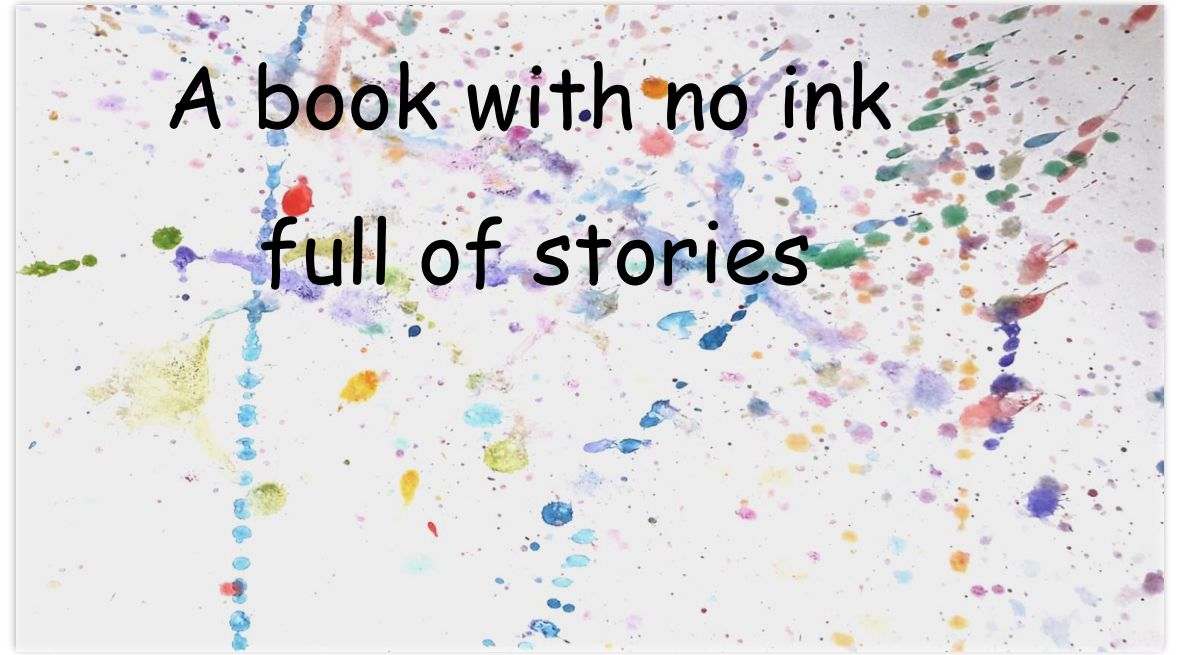
ציור דיגיטלי, ציור, רישום, כתיבה

אנחנו מנסים למצוא את עצמנו כל חיינו, מחפשים, מוצאים, מאבדים, אך אנחנו ממשיכים לחפש משהו שונה, טוב יותר, שימלא אותנו וייתן לנו תחושת שלמות. אנחנו מגלים את עצמנו בכל יום מחדש ולא מפסיקים עד נשימתנו האחרונה. זה חלק מאתנו לרצות לדעת עוד ועוד ובמיוחד לגבי עצמנו והזהות שלנו. אני עדיין מחפש את הזהות שלי. מי אני וחלקים שלי שעדיין לא מצאתי או חלקים שאני צריך ליצור בעצמי. בעבודתי אני מציג את החלק שלי שמצאתי, חלק שלפני כן לא ראיתי. זה היה כמו בד שכיסה את עיני והסרתי אותו. כשראיתי את העולם לראשונה קיבלתי כל כך הרבה השראה, לכתוב, לצייר את כל הדברים שפרצו ממני, אך לא יכולתי לומר אותם בפשטות. אמנות היא דרך נהדרת להראות לעולם מי אתה כאשר אתה נשאר בצללים. זוהי הדרך שלי לבטא את עצמי. כשיש נושא שמעניין אותי, אני מרגיש את זה בעצמות, מטפס לי על העור ולוחש לי ליצור. אז יצרתי.

A mirror could never tell me the truth

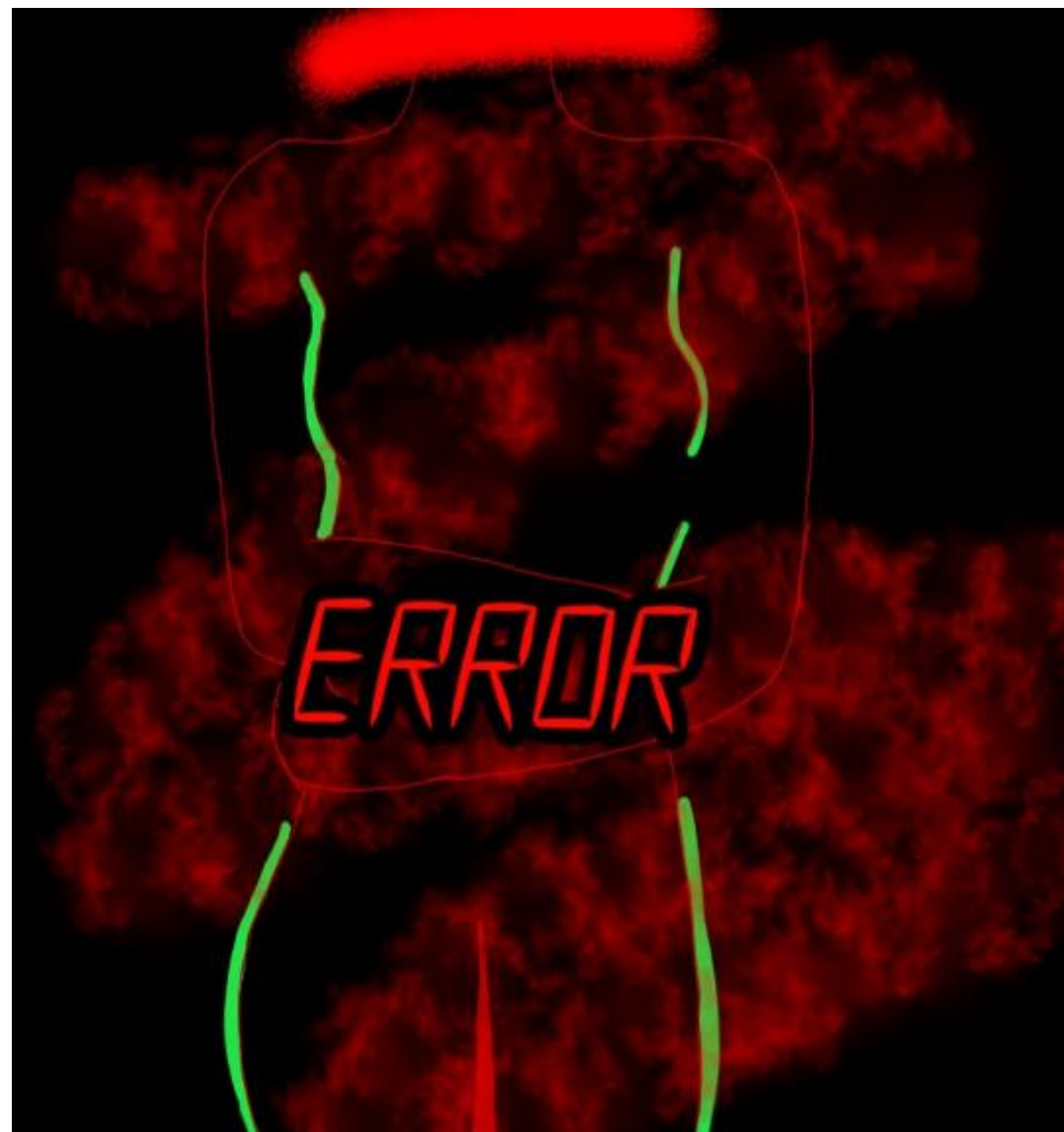
A book with no ink
full of stories

A cage of freedom

סול הרלי קדוש , The path towards myself

סוניה וויסקוף

מי אני?

כפר הנוער הדתי כפר חסידים

סדרת עבודות בטכניקה דיגיטלית ובצבעי קאריליק הדפסנו בגודל A3.

כל אחד מאיתנו חי את החיים בדרך שלו, אך האם אנו חיים את החיים שלנו בידיעה מלאה מי אנחנו באמת?

מתחת לכל מה שמצפים מאיתנו להיות, מתחת לכל הלחץ החברתי והמציאות שהתרגלנו אליה, מי אנחנו באמת? זה מה שאני חוקרת בעבודה זו.

מי אני באמת? ליתר דיוק, מי אני יכולה להיות?

היהדות היא חלק בלתי נפרד ממי שאני ומהאמונה שלי, לכן לכל דמות טקסט משלה שהוא, כמו הדמות, מסמל משהו אחר בכל אחד מאיתנו.

כל דמות היא מעין הצצה או חלק מאיתנו, וזו הבחירה שלנו אם לתת לחלק הזה להתפתח עד הסוף.

סטרא אחרא
(ארמית: הצד האחר)
הוא ביטוי קבלי המשמש שם כללי לכלל כוחות הטומאה והרוע. על פי הקבלה ישנה מלחמה תמידית בין כוחות הקדושה לטומאה. כוחות אלו אינם מקבילים, אלא מנוגדים זה לזה ובזמן ששולט האחד נחלש האחר.

סוניה וויסקוף
מי אני?

צבעי אקריליק, 100x70 ס"מ

סופי פיקסמן

מעבר בין מימדים

תיכון "רעות לאמנויות", "חיפה

פחם על נייר.

הפרויקט שלי עוסק בחקר תנועה וצורות .
ציירתי באופן אינסטינקטיבי לפי המוזיקה ששמעתי ללא
מחשבה או תכנון.

הרעיון לפרויקט התפתח תוך כדי עבודה בזמן הפנוי שלי.

זמן רב אני מציירת במחברת צורות הנכלאות זו לתוך זו
ויוצרות תמונה שלמה. בפרויקט ציירתי בשמן על בד, עבדתי
על סדרה בפחם ועל סדרת מיניאטורות בדיו . כל ציור עומד
בפני עצמו אבל ביחד הם יוצרים תמונה דינמית, הנראית
בעלת מימדים שונים בתנועה משתנה.

מכאן נולד גם שם הפרויקט: מעבר בין מימדים. כל ציור הוא
מימד שונה וביחד הם יוצרים מעבר בין המימדים.

סופי פיקסמן "מעבר בין מימדים"

פחם על נייר ס"מ 50x70 ס"מ

פחם על נייר 50x70 ס"מ

ספיר פואנקינוס

ציורים מיניאטוריים

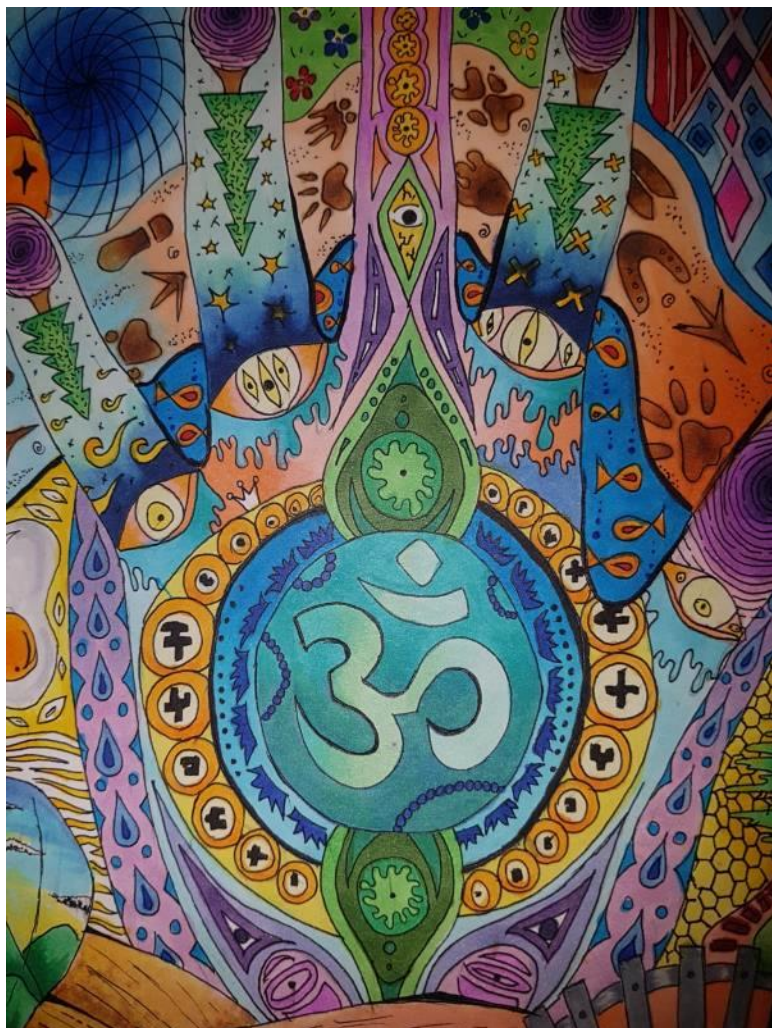
בית ספר הר וגיא

טכניקה: ציור בעטים על נייר גודל 33 * 46 ס"מ

לוקח לי זמן רב להשלים ציור, בעיקר בגלל העובדה שקשה לי להיות מרוצה ואני שוקדת זמן ממושך על כל פרט קטן.

אני נהנית ליצור פרטים כך שהאדם המתבונן בעבודה אינו מסוגל להבין או לדעת מה הרגשתי בזמן שיצרתי אותה.

ספיר פואנקינוס. ציורים מיניאטוריים

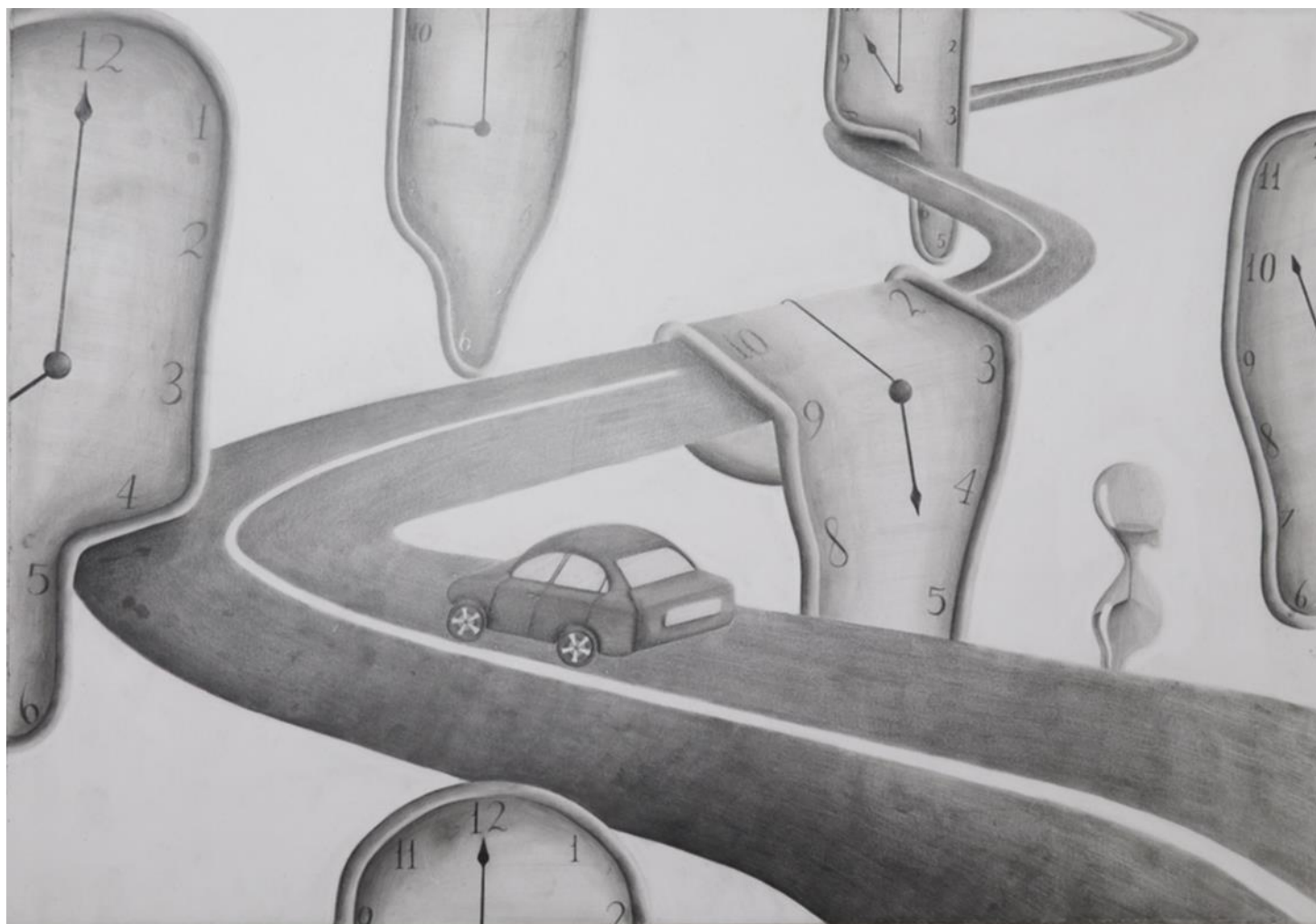
פרטים מתוך העבודה

סתיו כלפה - שטיין

ללא כותרת

נופי גולן – קצרין

3 ציורים, עפרונות גודל 50 X 70 ס"מ P.V.C

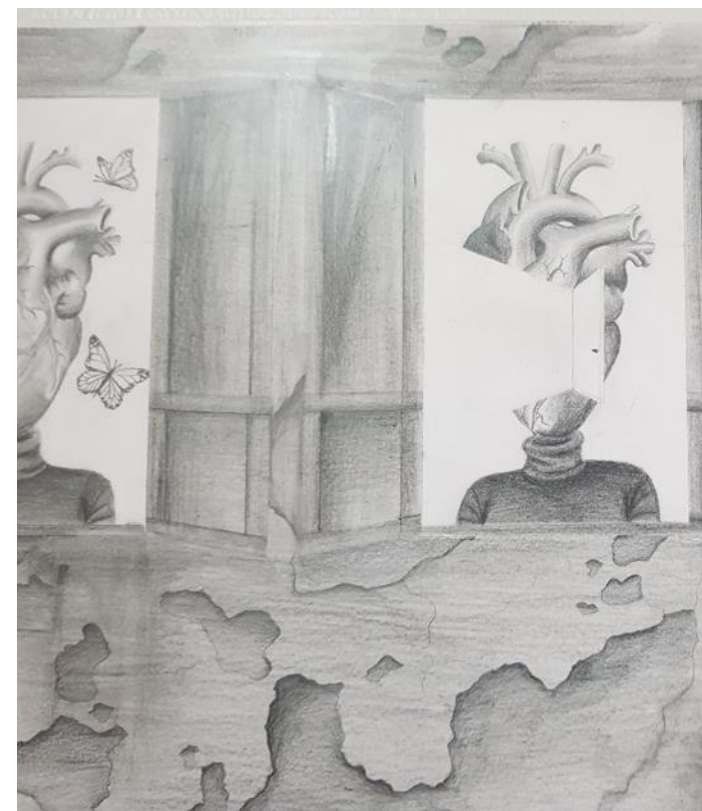
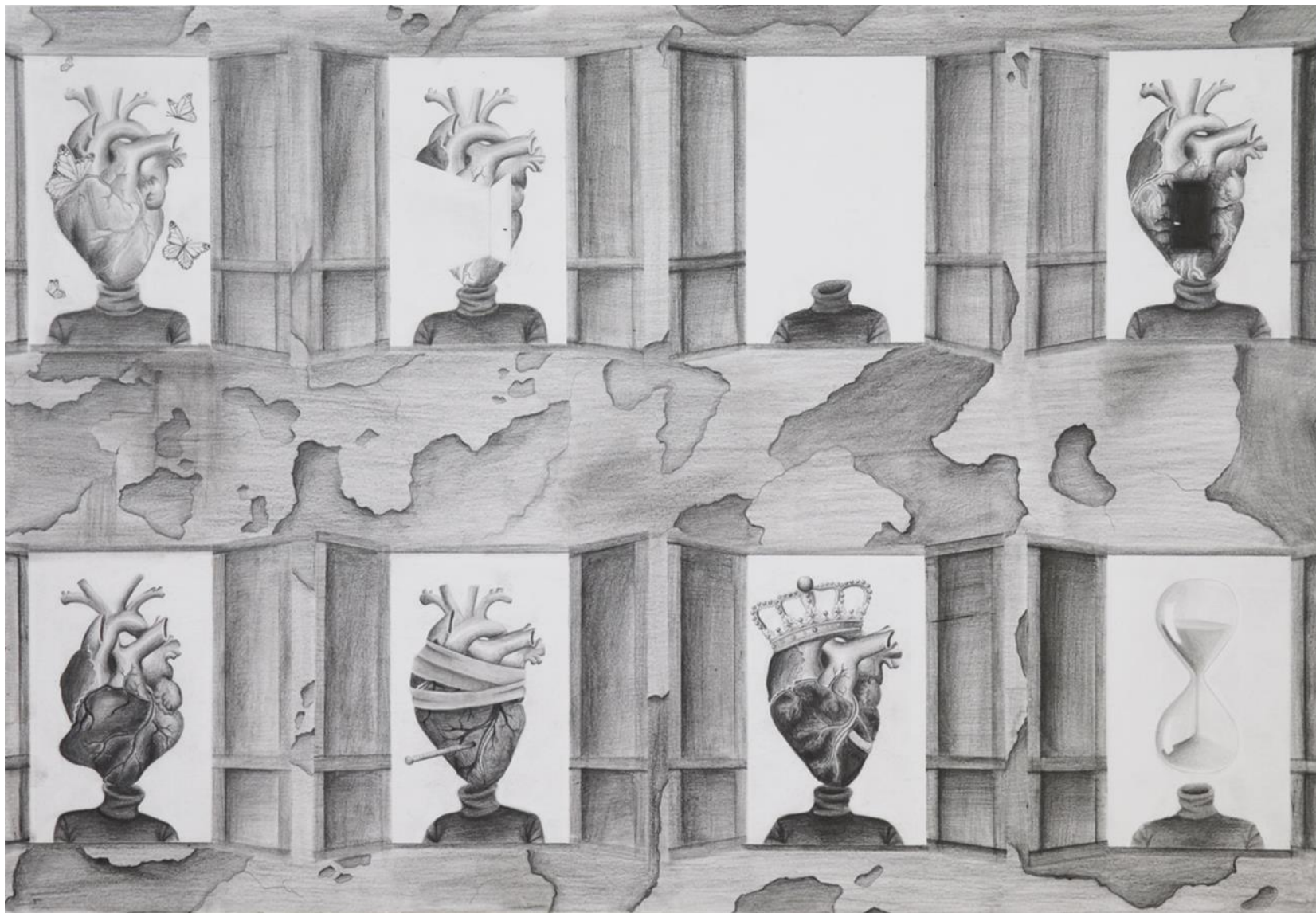

המטרה שלי בפרויקט הייתה להבין ולבטא דרך הציורים את התחושות והרגשות שלי, מה שלא תמיד קל לי לבטא במילים. כל ציור מתאר חוויה משמעותית שעברתי בתקופה האחרונה.

לפני כל ציור כתבתי רשימה של מחשבות, תחושות ורגשות שעלו לי מאותה חוויה ובניתי בראש תמונה סוריאליסטית שמתארת את מה שהרגשתי, וציירתי אותה.

לאורך הפרויקט שאבתי השראה מאמנים סוריאליסטים כמו רנה מגריט וסלבדור דאלי. הבחירה בסגנון סוריאליסטי אפשרה לי לשלב בצורה לא הגיונית מספר אלמנטים המסמלים עבורי דברים שונים וכך ליצור תמונה המבטאת מספר נקודות מבט שונות בו זמנית.

סתיו כלפה - שטיין

סתיו כלפה - שטיין

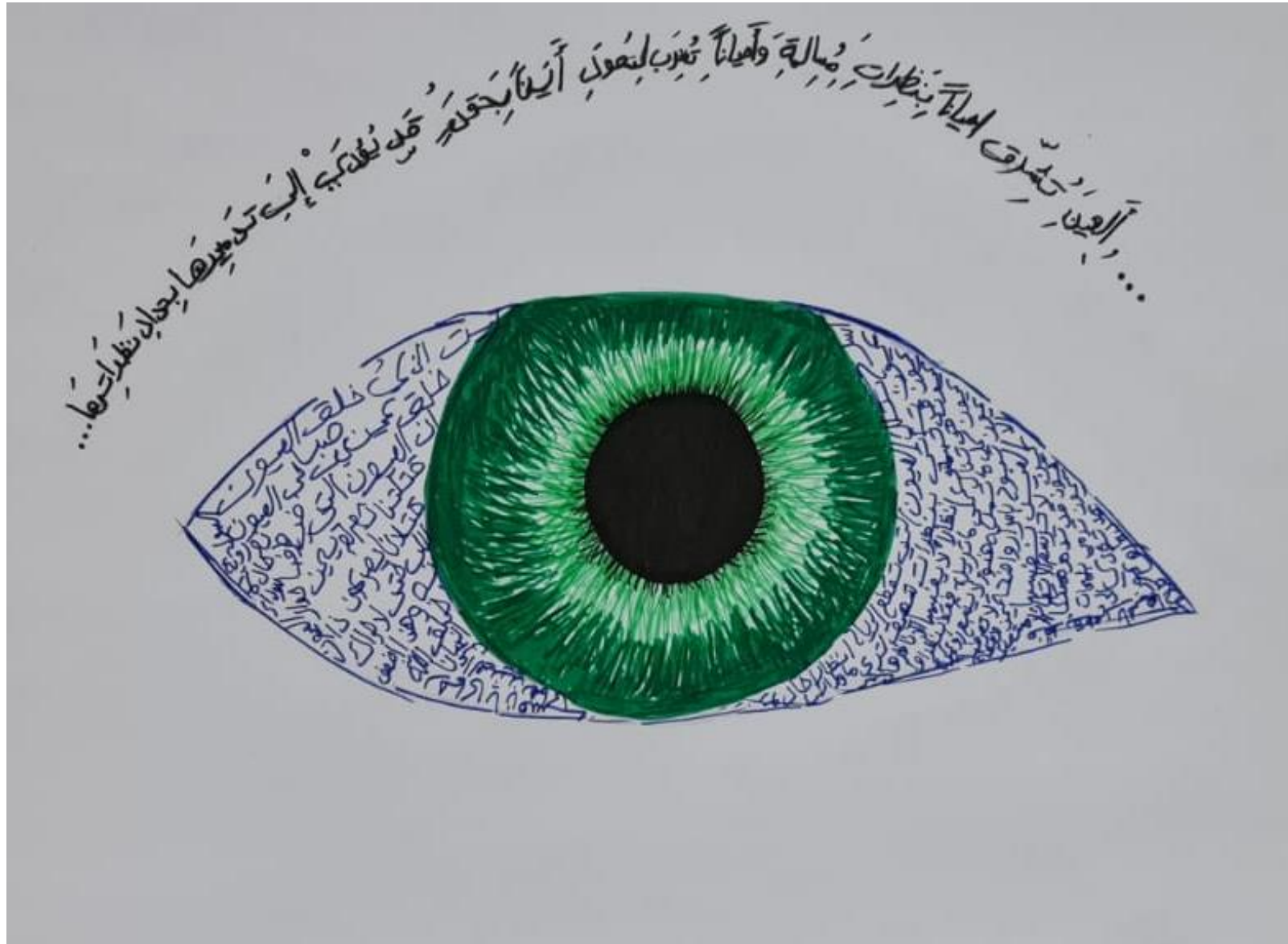
עבד אלרחים חאג' יחיא

ללא כותרת

מקיף עתיד אלמאג'ד טייבה

50\70 ס"מ

אקרילק וטוש על נייר

מאוד מעניינים אותי נושאים כמו ציורי

טיפוגרפיה או פיקסלים.

דרך העיסוק בטיפוגרפיה יכולתי לצייר ציורים

שכולם בנויים משירים אהובים עלי ומסיפורים

שעברתי בחיי, הכתובים בכתב ידי בשפה

הערבית והאנגלית.

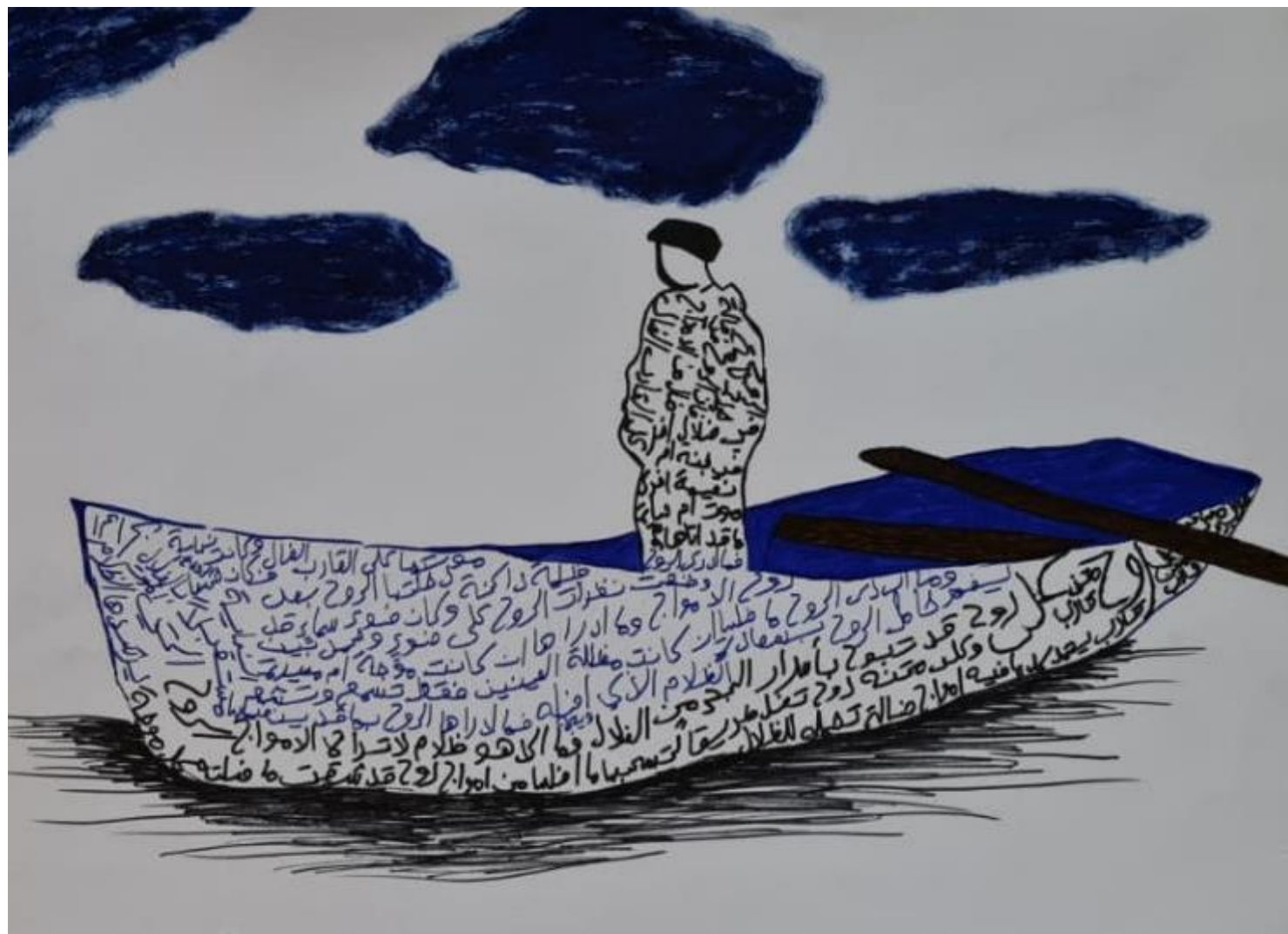
התייחסתי לציור ולכתב השלובים זה בזה.

שניהם משקפים את נושא העבודה.

עבד אלרחים חג יחיא

עבד אלרחים חג יחיא

עומר לוין

עירום נשי ודימוי גוף חיובי

תיכון רעות "רעות לאמנויות, חיפה

רישום על נייר והדפסי לינולאום

הפרוייקט שלי עוסק בעירום נשי.

בזמן הקורונה, כמו נערים ונערות רבות, התקשיתי בדימוי גוף שלי. לכן בחרתי לעסוק בציור עירום נשי, כדרך להראות את היופי שבגוף הנשי על כל צורותיו וגדליו.

מטרת העבודה שלי הייתה להראות את היופי שבגוף הנשי, לאור הגדילה בדימוי הגוף השלילי בעקבות הקורונה.

ציירתי סקיצות בשיעורי מודל ולאחר מכן פיתחתי את הרישומים לעבודות בטכניקות שונות.

עיפרון על נייר
50x60 ס"מ

עומר לוין, עירום נשי ודימוי גוף חיובי

הדפס לינוליאום 21x30 ס"מ

הדפס לינוליאום 29.7x42 ס"מ

עופרי פרבר

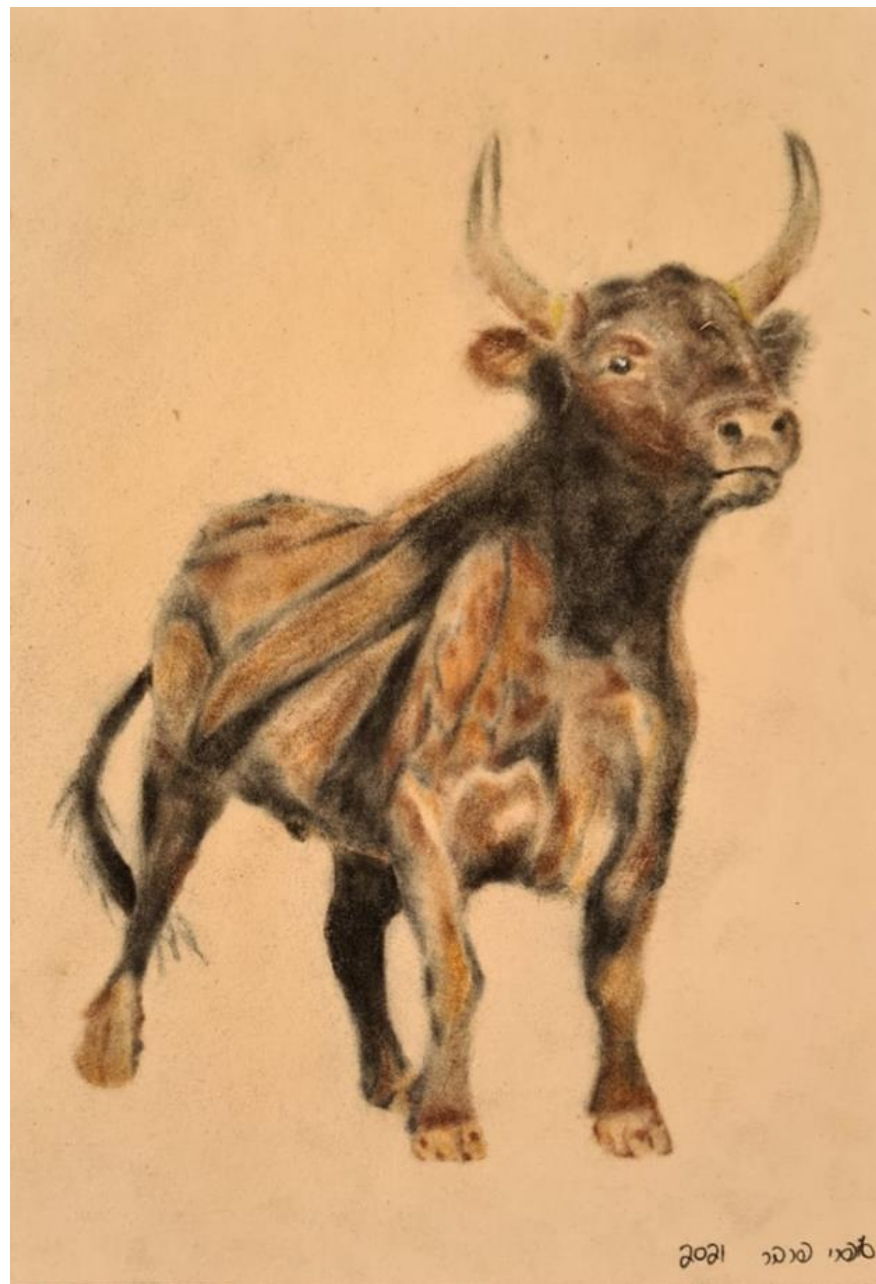
השור שאני

תיכון עמקים תבור

אקריליק ופסטל על קרטון.
90/60 ס"מ, 1.20/60 ס"מ

על פי האסטרולוגיה, מאפייני מזל שור, המזל שלי, הם גם התכונות המאפיינות אותי. נתתי ביטוי לתכונות האופי שלי באמצעות השוורים שציירתי. כל שור מייצג תכונות ורגשות שבי: עקשנות, נחישות, מנהיגות, רוגע, כעס, כמיהה למגע ולמשפחתיות. העבודות נוצרו מתוך שימוש בטכניקה, צבעים, צורות וסגנונות שונים. התבוננתי בצילומי שוורים וניסיתי לדייק את התכונות והרגשות שלי כשור.

עופרי פרבר
השור שאני

עופרי פרבר, השור שאני

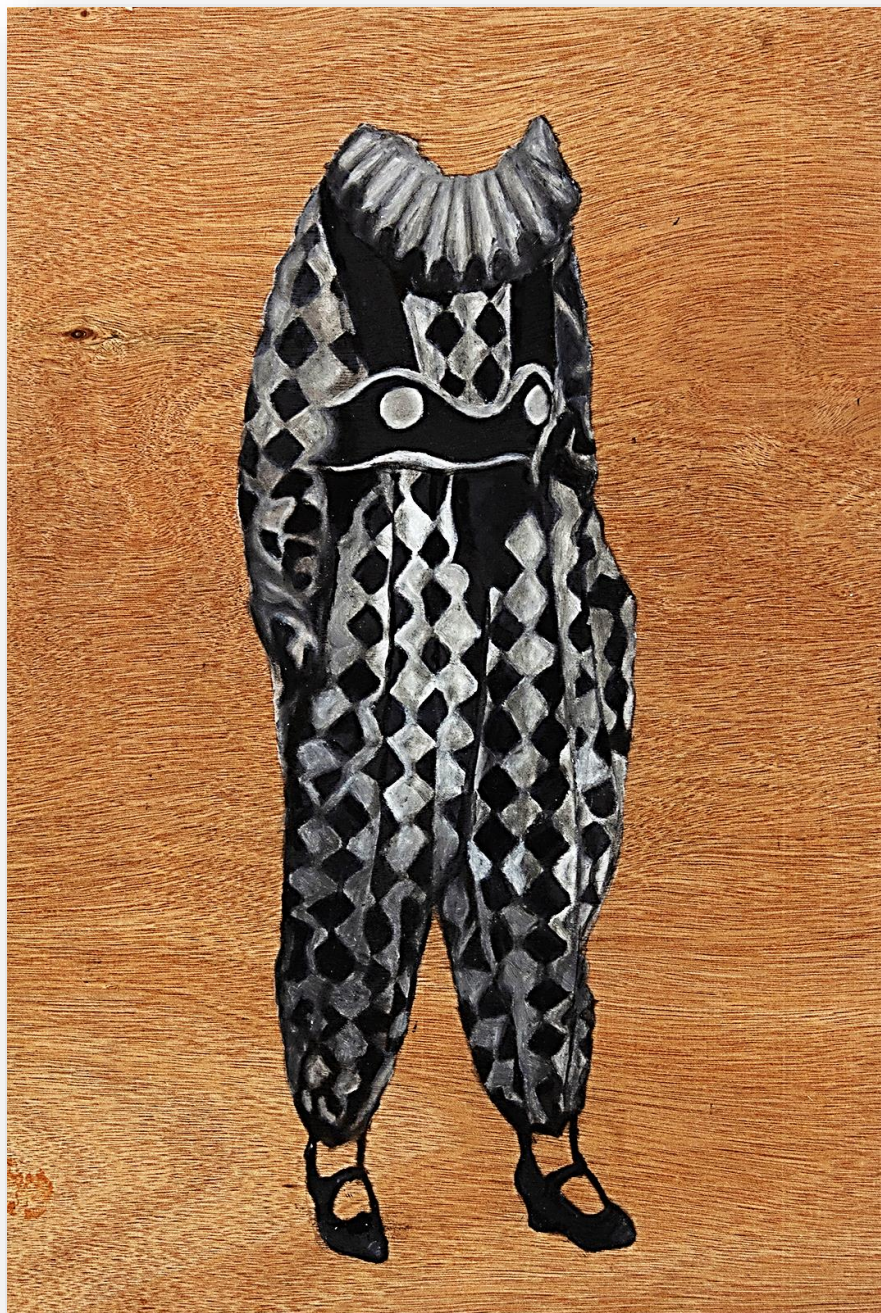

עופרי קמעו

ליצן

בית ספר אמירים - כפר ורדים

3 אצטור שמן על עץ לבוד, 20/24, 24/35, 35/50

רבים המקרים בהם אנו מעמידים פנים ועוטים על עצמנו מסיכה עליזה, גם כשאנו כלל לא חשים כך. הליצנים עושים זאת על ידי תחפושת, איפור או מסיכה, המקנות להם את חזותם העליזה והמשעשעת. תחפושתם, המסתירה את דמותם האמתית, הפכה לסימן ההיכר שלהם. זו הסיבה שבחרתי להציג בפרויקט שלי את דמות הליצן כמטאפורה לאדם.

בעבודתי אני עוסקת בדמות הליצן, ללא הצגת הדמות עצמה. אני מציגה את הכסות המייצגת את הליצן – החליפה, המסכה והתפאורה, אך הדמות עצמה נעדרת. באמצעות היעדר הדמות, אני מדגישה את הקונפליקט בין המופע החיצוני שאנו מציגים, לבין עולמנו הפנימי.

עופרי קמעו
מסיכות
24/35

עמית ביילין

ציפור רבת יופי

תיכון עמקים תבור

צבעי שמן על דיקט

2.00/1.20 מ'

"רָאִיתִי צִפּוֹר רַבַּת יָפִי.

הַצִּפּוֹר רָאָתָה אוֹתִי.

צִפּוֹר רַבַּת יָפִי קָזְזָה לֹא אָרָאָה עוֹד

עַד יוֹם מוֹתִי."

בעבודה ניתן לראות דיוקן עצמי שלי, מסתכלת אל עבר ציפורים עפות, שהולכות ונעשות פחות מוחשיות ככל שהן מתרחקות ממני. עבודתי עוסקת בתהליך ההתבגרות שעברתי ושאני עוד עוברת. העבודה מבטאת את החשש מלגדול ולהתבגר יחד עם הרצון להתפתח וללמוד, את ההשלמה עם כך שיהיו אנשים וזיכרונות שילכו וייעלמו, את ההבנה שאני עומדת בפתח של תקופה חדשה שהיא גם סופה של תקופה כשהאנשים המקיפים אותי ממשיכים הלאה לעבר חייהם הבוגרים, פורשים כנפיים ולומדים לעוף. המעמד הזה מפחיד ומרגש אותי. בעבודה ניסיתי להציג את אותה ערבוביית רגשות. יופי וציפייה יחד עם יראה ופחד. היא מסמלת עבורי גם את הכמיהה לעתיד, את ההערכה של הדרך שעברתי עד כה ואת ההשלמה עם העובדה שישנם דברים שגדולים ממני בהרבה. אני מביטה אל האופק, מתרגשת ומחכה בקוצר רוח ללמוד לעוף, להתחיל ללכת ולגלות מה צופנת עבורי הדרך בה אבחר לצעוד. הציפורים בדרך צבעוניות ויפות ושיר נישא במקורן.

עמית ביילין, ציפור רבת יופי

1.20X2.00 מ'

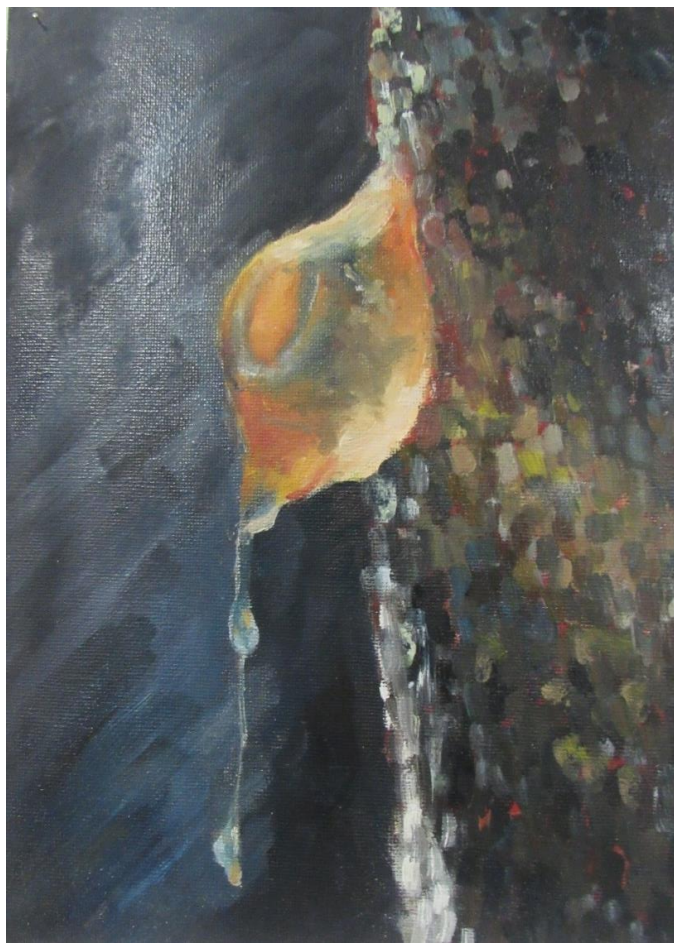

ענבר קרנר

ללא כותרת

תיכון בן צבי, קרית אונו

שמן על נייר, מידות: איי 4 ואיי 3

פרויקט זה התחיל משתי נקודות מוצא.

רציתי לעסוק ברגשות של לחץ ורוגע והניגוד ביניהם, כמו גם בהרגשה של רגע מתמשך, רגע קפוא ורגע שחלף. רציתי לבטא מצב של מערבולת רגשות ומחשבות. למרות שהדברים מתנגשים זה בזה, יש גם איטיות, תחושה של שחייה בתוך נוזל סמיך כמו דבש או שרף דביק.

נקודת מוצא נוספת לעבודה היא מאוד אישית וקשורה לחיבור שלי לטבע וגם לשמי, ענבר. לאבן הענבר צבעוניות שתמיד התחברתי אליה, כמו גם תחושת קסם שאופפת אותי כשאני רואה שרף או ענבר.

חיבור זה הוביל אותי, מאז ילדותי, לאסוף טיפות של שרף שהתקשה על עצים. בעבודה שלי אני ממשיכה לאסוף את השרף, לתעד אותו, לצייר אותו, לחוש אותו, לצד התנסות חומרית עם קרמל שצבעו ומרקמו מזכירים לי את השרף.

ענבר קרנר

שמן על נייר, איי 3

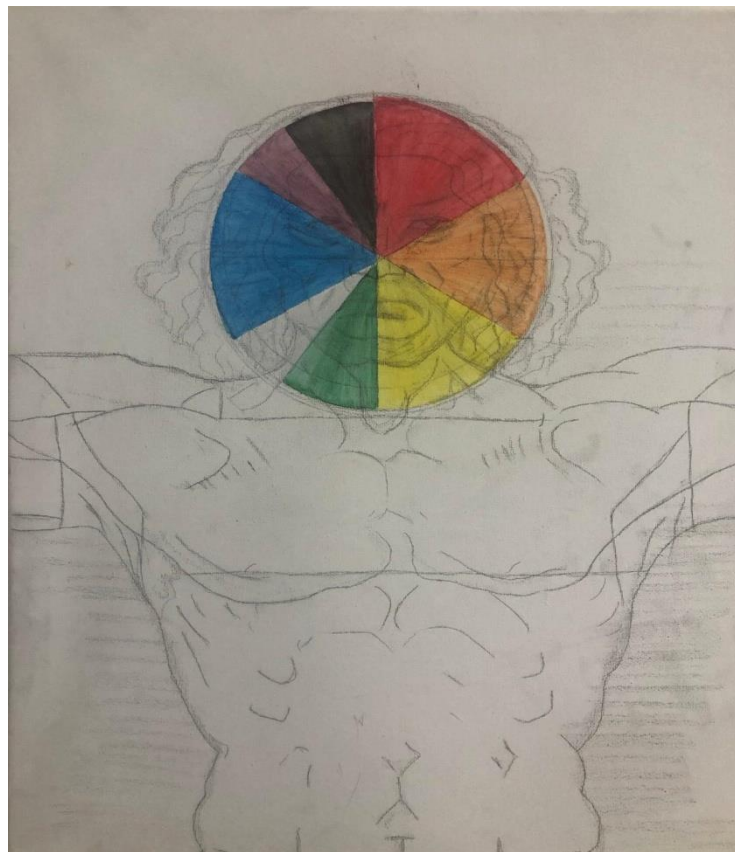
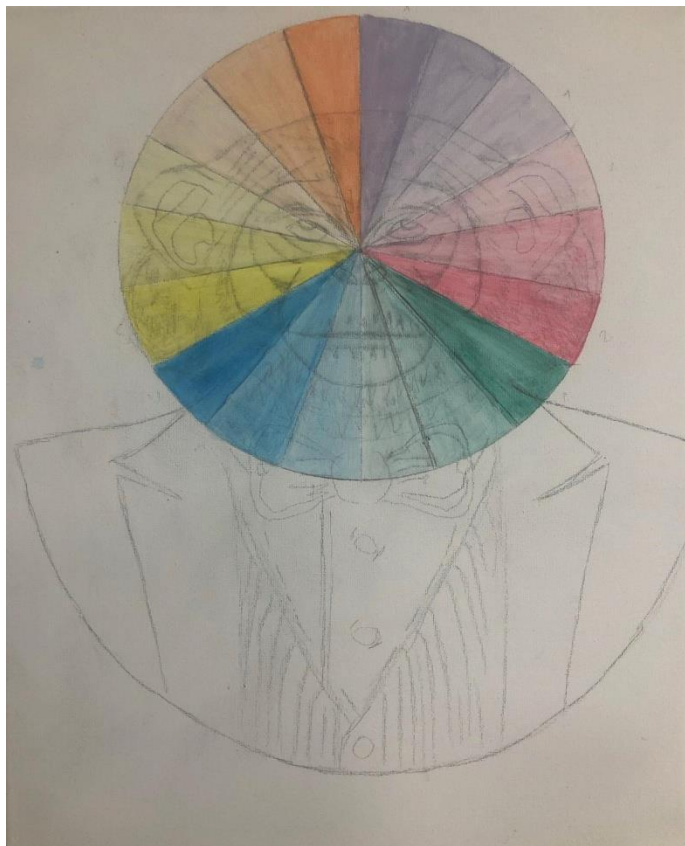
פאטמה עתמה

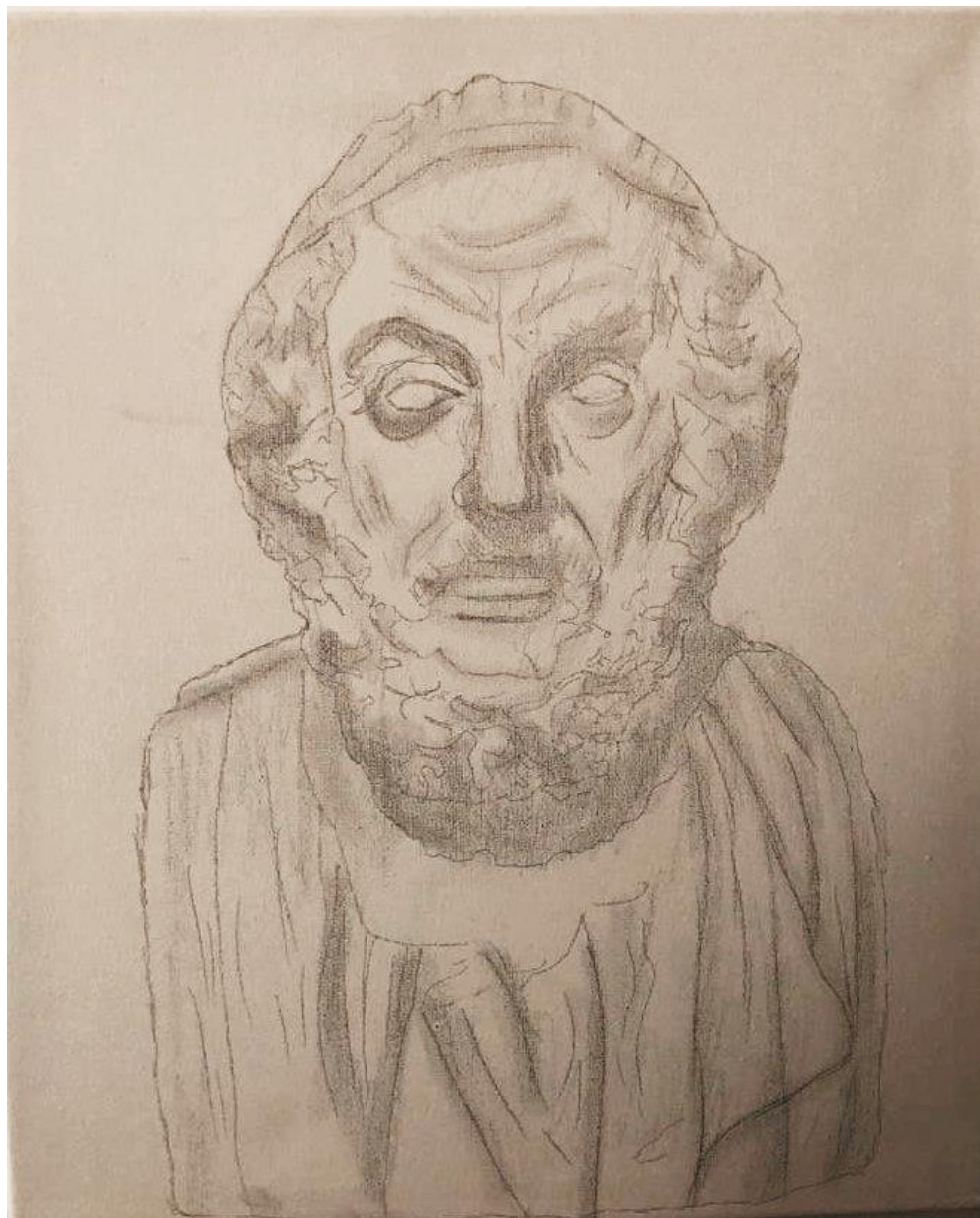
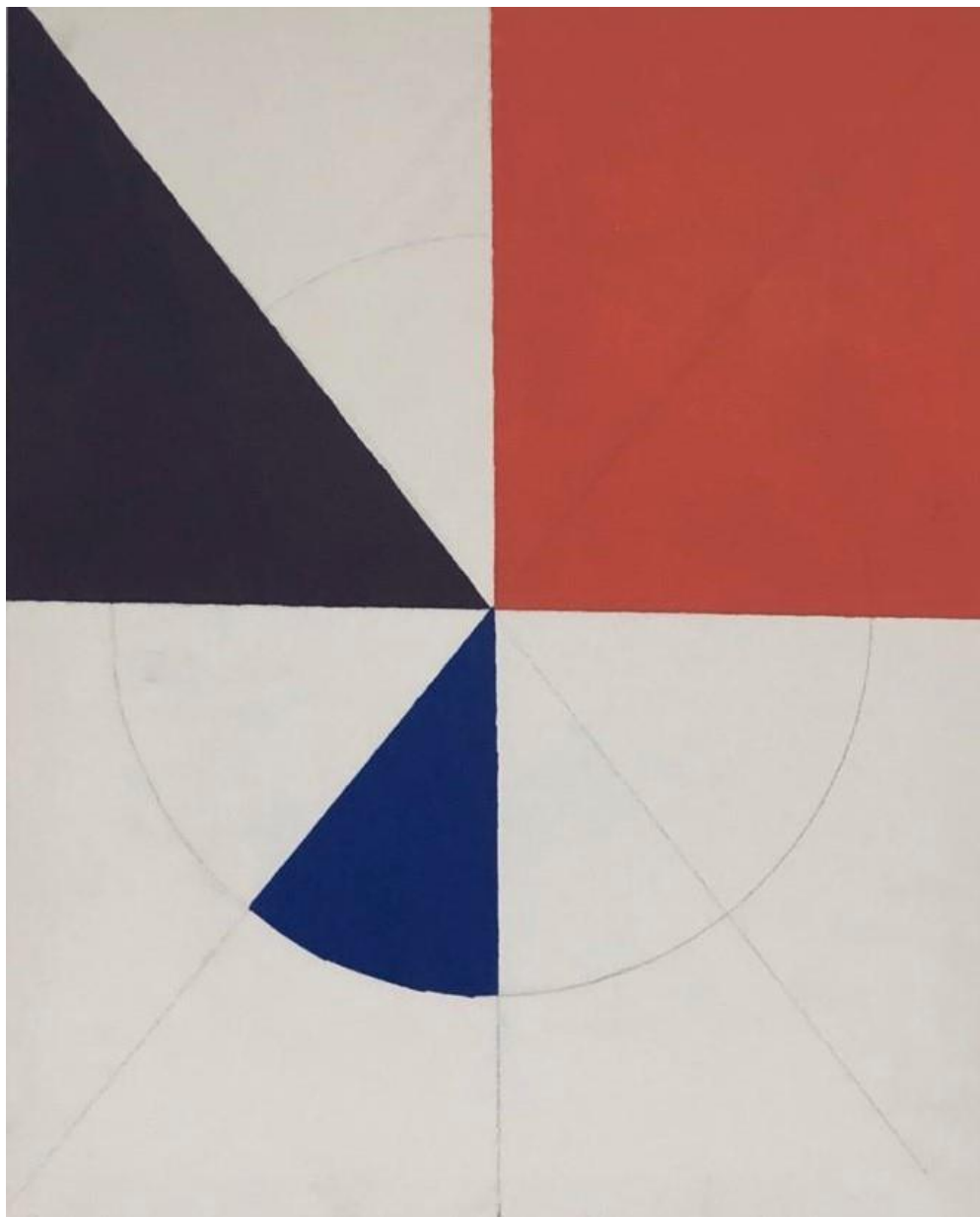
צביעות

בי"ס תיכון למריג' לעיצוב ואמנות – נחף

50 X 40 ס"מ, 3 יחידות, אקריליק ועפרון על קנבס

בחרתי בנושא זה מכיוון שבחברה בה אני חיה יש הרבה צביעות, וזה קשה ומסוכן לחברה. אני מאמינה שהצביעות הייתה קיימת מאז ומתמיד החל מתולדות האנושות, עוד כשהאדם חי חיים פרימיטיביים ביערות. ניסיתי להשתמש באמנות ובהיסטוריה של האמנות כדי לבטא את הרעיון שלי.

פאטמה עתמה,
צביעות

40 * 50 ס"מ

פרח מסארווה

אמא

מקיף עתיד אלמאג'ד טייבה

ציור על שקפים בשילוב גזרי נייר וקרטון
55\75 ס"מ 50\55 ס"מ

לפני כשנה אמא שלי עברה הפלה,
כשהייתה בחודש השמיני להריונה.
הדבר מאוד השפיע עלי.
היה לי קשה לראות את אמא במצב נפשי וגופני קשה.
כל המשפחה שלי עברה תקופה לא קלה.
לכן בחרתי לבטא את ההסתכלות שלי על האירוע,
מתוך נקודת המבט שלי.

צליל דוד

תיכון דמוקרטי קשת, זכרון יעקב

רישומים בטוש ובעט, הצבה תלת מימדית, ספרים, דפי ספרים, חוטי מתכת.

כבר שנים רבות אני מתעניינת בעצים. העצים המגנים עלינו בני האדם בדרכים רבות, קיימים בנוף היומיומי שלנו עוד מילדותנו. לעיתים אנו חולפים על פניהם מבלי לשים לב. אך אם לרגע היינו עוצרים ופוקחים את עינינו היינו רואים שאין עץ אחד דומה למשנהו. כל עץ מספר סיפור משלו. היינו רואים את צורות העצים המפותלים ויוצאי הדופן, ואת הקסם שהם מעניקים למקום בו הם נמצאים. לולא הספרים היינו מחמיצים כל כך הרבה סיפורים ועולמות המעניקים משמעות נוספת לחיים. עץ הוא כמו ספר המספר סיפור משלו. רק בעת התבוננות אמיתית ניתן להבחין בו. רשרוש העלים, תנועת הענפים, הגזע רב השכבות, השורשים המתחפרים באדמה, הקליפה המתקלפת והחיים החדשים הנוצרים בו. הם אלה שמספרים כיצד הוא עמד בשקט בחמסין ובקור, בסערה ובמלחמה. עמד וראה הכל. (המשך בעמוד הבא)

צליל דוד

רישומים בטוש ובעט, הצבה תלת מימדית, ספרים, דפי ספרים, חוטי מתכת.

המשך:

רציתי לנסות ולהמציא סיפורים חדשים בצורת עצים העשויים מדפי ספרים, עצים המתחברים לעולמו האישי של כל ספר. החיבור בין העץ לספר יוצר עולם חדש. חלקו לקוח מסיפורו האישי של הספר הישן וחלקו מפוסל ויוצר משמעות חדשה. אהבתי הגדולה לספרים היא זו שחשפה אותי לטכניקת הפיסול בנייר. השימוש בספר שלא לשם קריאה ו"פירוקו" קראו לי ואתגרו אותי בו זמנית. רציתי ללמוד את עבודת הפיסול בנייר, עבודה הדורשת סבלנות וזמן. כך יצאתי לדרך, דרך מפותלת כמו שורשי העצים.

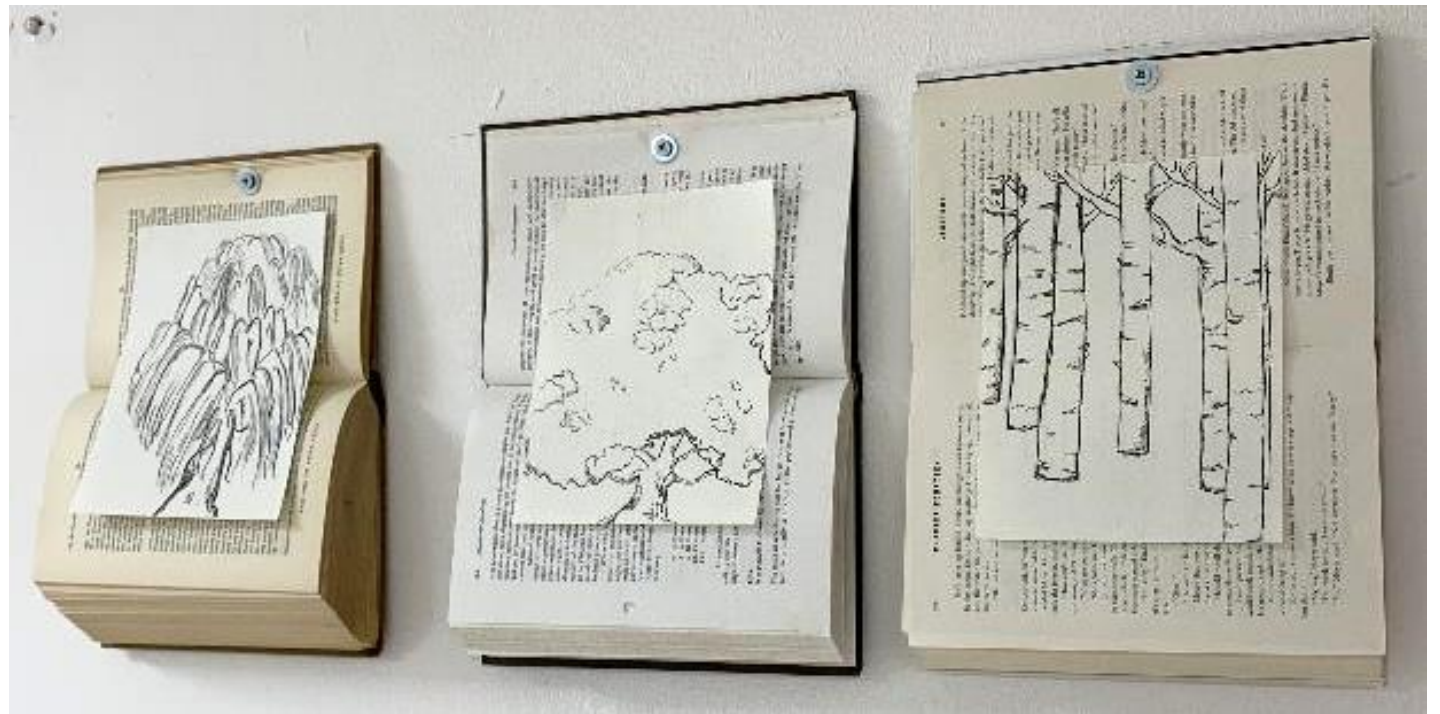
השימוש בנייר לשם פיסול עצים יוצר אירוניה אותה רציתי להדגיש - הדפים מהם נוצרו העצים שנכרתו, יוצרים בעבודתי עצים חדשים.

השילוב בין עצי הספרים המחוברים לקרקע לבין אלו הנתלים באוויר יוצר יער. יער איתו רציתי להעביר את התחושה שעם סגירת הספרים, עולמות קטנים הולכים ונעלמים, ואיתם היער כולו, כלא היה.

צליל דוד

קרינה מוסקלנקו

יותר מידי כריסטינה!

ביה"ס אורט אורן עפולה

שמן על בד, 50/70 ס"מ

נושא היצירה שלי הוא אני ואחותי התאומה. בשל הקרבה שלי אליה ומשום שאנו מבלות כל הזמן ביחד, אנחנו קרובות מאוד. למרות שאנו לא תאומות זהות, הקשר בינינו כל כך חזק, כך שאנחנו מבינות האחת את השנייה טוב יותר מכל אחד אחר.

היצירה באה לבטא איך נראים חיי בקרבת אחותי. אני מציירת תמונות של אחותי שצילמתי במשך השנים וחיברתי אותם לקומפוזיציה על הקנבס. נוצר רצף של תקופות בחיים שלנו כמו ציר זמן בחיינו. זה גרם לי להתרשם מכל תמונה באופן ספציפי ומהזיכרון של הרגע בו צולמה כל אחת מהתמונות.

בתהליך העבודה חקרתי את צבעי השמן וחיפשתי את הגוון המתאים והשוני בין הצבעים. כמו כן רכשתי מיומנות בציור אדם בהבעות פנים שונות ועדיין לשמור שהדמות תישאר דומה לעצמה. יצרתי תפיסה של "קולאז' ציור" הנראה כמו תמונות של אחותי שנגזרו והודבקו.

כך נוצרת תחושה חלומית והתרשמות מרובדת מתקופות בחיי.

רוז בן דוד

אובססיה

דרכא ליהמן דימונה

ציור דיגיטלי באייפד

אובססיה היא מחשבה טורדנית שחודרת ללא רצון לתודעה, תוך שהיא מעוררת חרדה, לחץ נפשי או תסכול. כשהתחושה סביבנו היא של אובדן שליטה (כמו שחווינו בתקופת הקורונה), כשאנו לא יודעים מה הולך להיות מחר אנו נוטים לחפש את המקומות בהם אנחנו כן יכולים להפגין שליטה. את כל החרדות שלנו אנחנו מנקזים אל תוך נושא המשקל והמראה.

ההתייחסות להתאמה לסטנדרט היופי המודרני הופכת לעיסוק בהצלחות, ובמקרים רבים – בכישלונות. לא הצלחנו כי לא התאמצנו, כי לא רצינו את זה מספיק ובעיקר כי אנחנו חלשים. אנחנו מרגישים כי השליטה האמיתית היא בידינו בלבד, גם אם צריך להקצין את ההתנהלות שלנו סביב זה.

בפרויקט רציתי להעביר את התחושה הטורדנית של האובססיה למראה והמרדף אחר נכון ולא נכון במיוחד בתקופה בה הנכון והלא נכון לא מוגדרים כלל.

רוז בן דוד, אובססיה

רומי צוקר

שונה בנוף

גאון הירדן דרכא

5 צילומים בגודל 40 * 50

נורמות חברתיות הן מכלול ההתנהגויות המצופות מקבוצות
ויחידים בחברה מסוימת, הנתפסות כראויות, תקינות
ומקובלות על פי הערכים של אותה תרבות.
ניסיתי לתאר את ההרגשה להיות "כלוא" בתוך הנורמות
החברתיות ללא יכולת להביע דעה, את ההרגשה שמנסים
להשתיק את מי שאתה, ולהצביע על הבעיות שיוצרות
נורמות אלה בקרב ילדים ונערים הגדלים לתוכן.
צילמתי שתי חברות שלמדו איתי בבית הספר, אך לא סיימו
את הלימודים יחד איתי.
שתיהן הלכו נגד הנורמה החברתית ובחרו במסלול שונה
ואחר מהמקובל.
בעבודה זו אני בוחנת את השאלה מדוע החברה חושבת
שעליה "לייצר נורמות"? למה אנחנו כחברה לא מצליחים
לקבל את אלה "החורגים" מהנורמה המקובלת?

רומי צוקר.
שונה בנוף

רומי צוקר
שונה בנוף,
פרט

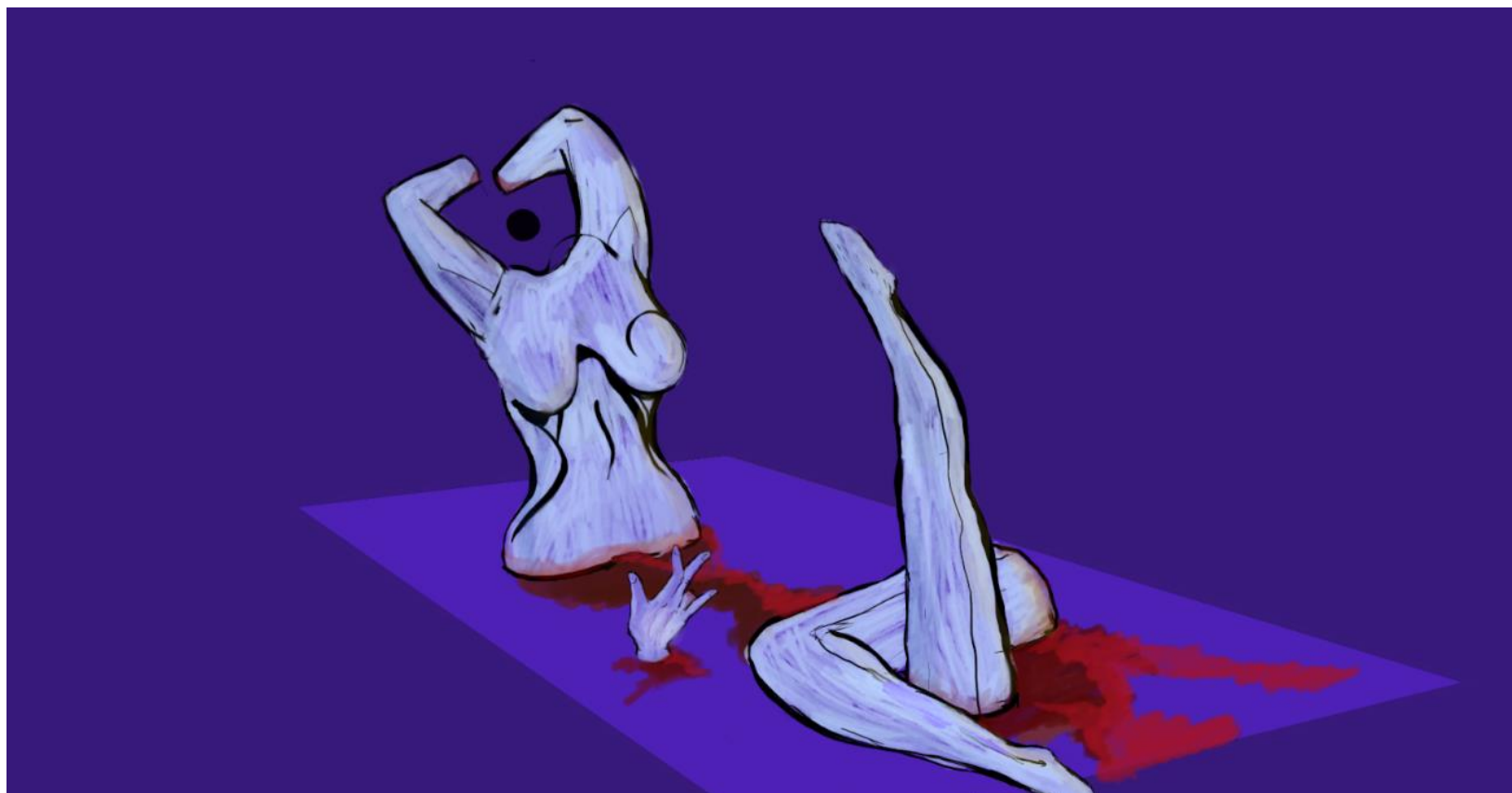
רוני אשכנזי

בת 18

בית ספר הר וגיא

ציור דיגיטלי

קישור למצגת

פעם צפיתי בסדרה באתר פיראטי ובצידי
המסך, כשהחלפתי בין פרק לפרק היו
פרסומות של נשים. הן לא היו בתנוחות
מוזרות, סתם נשים, אפילו עם חזה
מוסתר, שהזמינו את הצופה לבוא לראות
אותן.

חשבתי שאחת מהנשים ממש עצובה
ורציתי "להציל" אותה אבל הייתי אז בת
13, מה ידעתי מהחיים שלי?
אני כבר בת 18 ואני עדיין לא יודעת כלום
מהחיים שלי.

רעות רביבו

עמוד התווך

בית הספר עירוני ה' ע"ש יצחק נבון

מיצב רדי מייד

פרויקט הגמר שלי עוסק בעמודי התווך ובעוגנים של חיי: אמא שלי והיהדות.

אמא שלי היא דמות משמעותית בחיי. היא זו שמכוונת אותי בחיי, שמהווה עבורי עוגן ודמות לחיקוי. היא תומכת בי לאורך כל הדרך ומייעצת לי. בחרתי לקחת ממנה את נושא הבישול שמהווה בעיני סוג של נחמה, תחושה של בית ויציבות.

בנוסף, הדת היא חלק בלתי נפרד מהיוםיום שלי. אני אדם מאמין מאוד. התפילות ואלוהים מלווים אותי לאורך חיי.

התפילות מנחמות ומרגיעות אותי ברגעים של מצוקה ומחזיקות אותי יציבה.

בחרתי להציג "עמוד" של סירים, כמו עמוד הענן בתנ"ך שליווה את בני ישראל ביציאתם ממצרים, הולך לפניהם ומוביל אותם. הם סומכים עליו והולכים אחריו.

הבחירה בצבע השחור נעשתה כדי לשמור על ניקיון ודיוק העבודה ולתת מראה אחיד וכולל לסירים. הטקסט הלבן יוצר ניגוד שקיים בקריאה בספר תנ"ך.

על גבי הסירים מודבקת ברכת המזון בצבע לבן שמחברת את שני עמודי התווך שלי.

רעות רביבו,
עמוד התווך

שוהם עוקבי

"היו היה פעם ועד עצם היום הזה..."

אולפנית אורט לבנות טבריה

אקריליק, אנימציה, מיצג, צילומים, פסל. 160 X 60 ס"מ

סיפורים.

מגיל קטן כתבתי סיפורים

פיות, מלאכים, יצורים קסומים, נעולים ביומן קטן ילדותי .

והיום, בין ערמות של טיוטות

ספר מחכה לצאת לאור ובו חידות, סודות וקסמים אפלים.

הכתיבה מלווה אותי לאורך השנים.

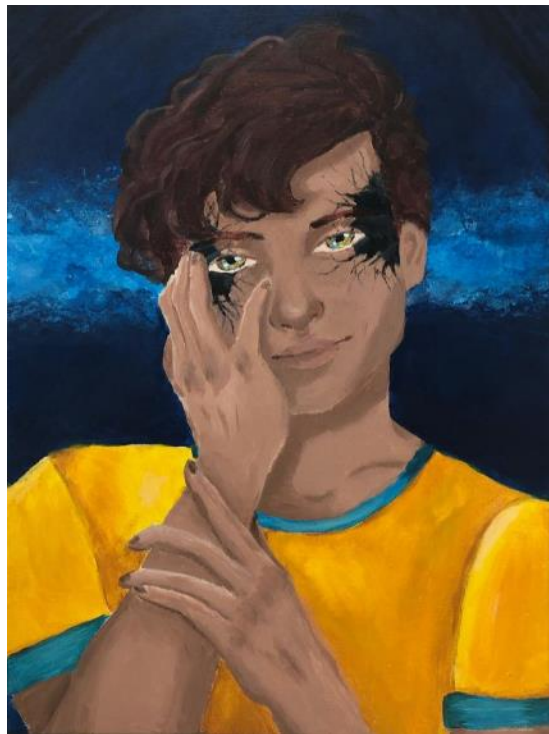
מילדות לבגרות, ממעשיות על פיות קסומות לסיפורי מתח מסתוריים ומכושפים.

"אם יש ספר שאתם רוצים לקרוא, אבל הוא עדין לא נכתב.

אז זה בדיוק הספר שאתם צריכים לכתוב" (טוני מוריסון)

רציתי לתת לצופים טעימה ממה שאני רואה בדמיוני כשאני כותבת ויוצרת.

עד כמה הכל מרגיש חי, אפשר לחוש את זה יוצא מתוך הדפים.

שוהם עוקבי ,
"היו היה פעם ועד
עצם היום הזה..."

קישור לסרטון אנימציה

שירה יושפה

המסע האישי שלי

על יסודי מכבים רעות - מור

אקריליק על בד 30*30 40*50

לפני כשבע שנים, כשהייתי בת עשר עברתי אירוע מוחי. כתוצאה מכך הייתי משותקת בצד שמאל של גופי (ללא יכולת להזיז את ידי ורגלי השמאליות). אירוע זה וגם ניתוח המוח שעברתי, התרחשו כאשר היינו בחופשה משפחתית ביער השחור בגרמניה. אושפזתי בגרמניה לתקופת התאוששות ושיקום, במהלכה עברתי טיפולים רבים. בסיום התקופה חזרתי לארץ והמשכתי בתהליך השיקום בתל השומר במשך מספר חודשים.

בעבודתי, בחרתי להציג את התהליך שעברתי משיתוק חלקי ועד לחזרת תחושה מלאה בכל גופי. הסגנון בו ציירתי הוא סוריאליסטי, המתבטא בטשטוש הצד השמאלי של הציורים וחוסר הבעות בפניי.

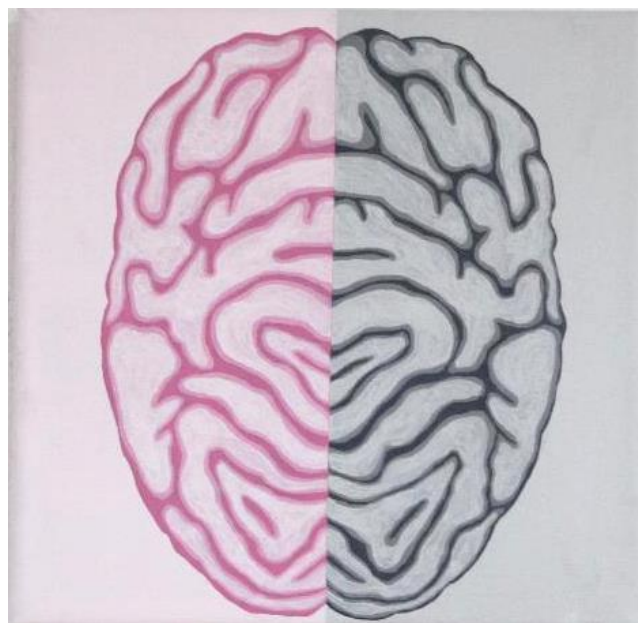
חמישה מהציורים מבוססים על תצלומים שלי מתקופה זו. הציור הראשון, הוא ציור של מוח האדם. צד ימין בגווני אפור משום שזהו החלק שאחראי על הצד השמאלי של הגוף ואת החלק השמאלי ציירתי בגווני ורוד, כצבעו של מוח האדם.

(המשך בעמוד הבא)

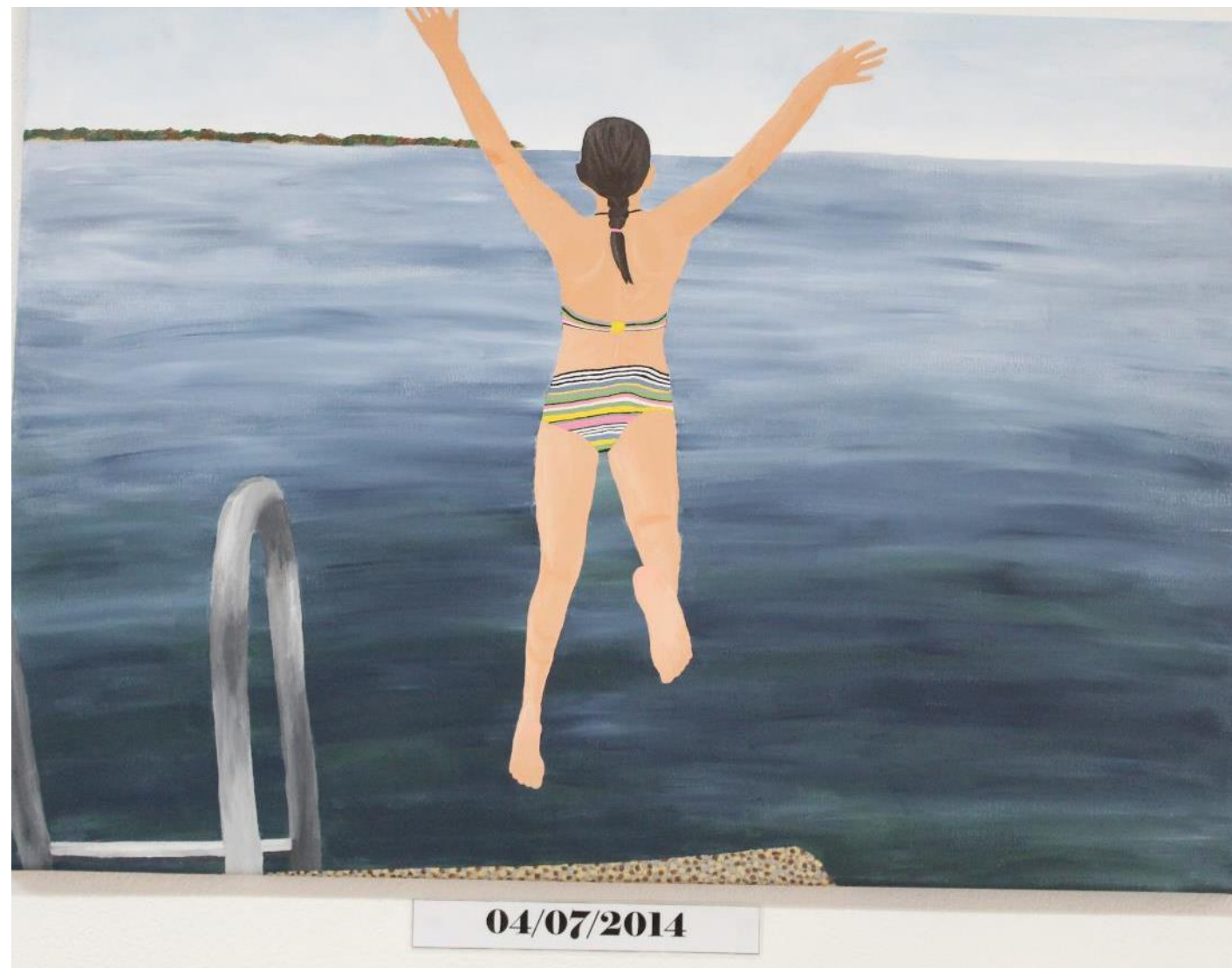
שירה יושפה המסע האישי שלי

ארבעת הציורים האחרים מתארים סיטואציות שונות מתוך תקופת השיקום שלי. בכולם צידו השמאלי של הציור מטושטש. טשטוש זה מייצג את השיתוק וחוסר האונים שחווייתי בצד שמאל של גופי. בציור האחרון אני נראית מספר חודשים לאחר הניתוח. חזרתי לעצמי ולחיי הרגילים. תמונה זו צוירה ללא טשטוש על מנת לשקף את סוף תהליך השיקום שעברתי ואת חזרתי לחיים נורמליים.

בכל הציורים בחרתי להציג את פני ללא הבעות כדי להעביר את תחושת סערת הרגשות שחשתי. בצילומים המקוריים, הבעת פניי מעבירה חיוך ואופטימיות, אך לא תמיד הייתה זו ההרגשה שחשתי.

שירה יושפה, המסע האישי שלי

שירה כהן

שירה

גוונים, מועצה אזורית מנשה

רישומי עיפרון, ציור אקריליק, פסל חימר וקולאז
מתמונות

"דברי עכשיו ילדה אני שומעת / כל העולם מקשיב למילמולך
דברי מלאך שלי אני יודעת / שלא תמיד הקשיבו לקולך
תהיי קטנה מאומה לא ייפגע בך / סיכת פרפר קשורה בשערך
תהיי קטנה מאומה לא יברח לך / אני אהיה גדולה גם בשבילך."
שיר לשירה - יהונתן גפן

בחרתי לעסוק בטרומה אישית שלי כילדה קטנה שפגעו
בה.

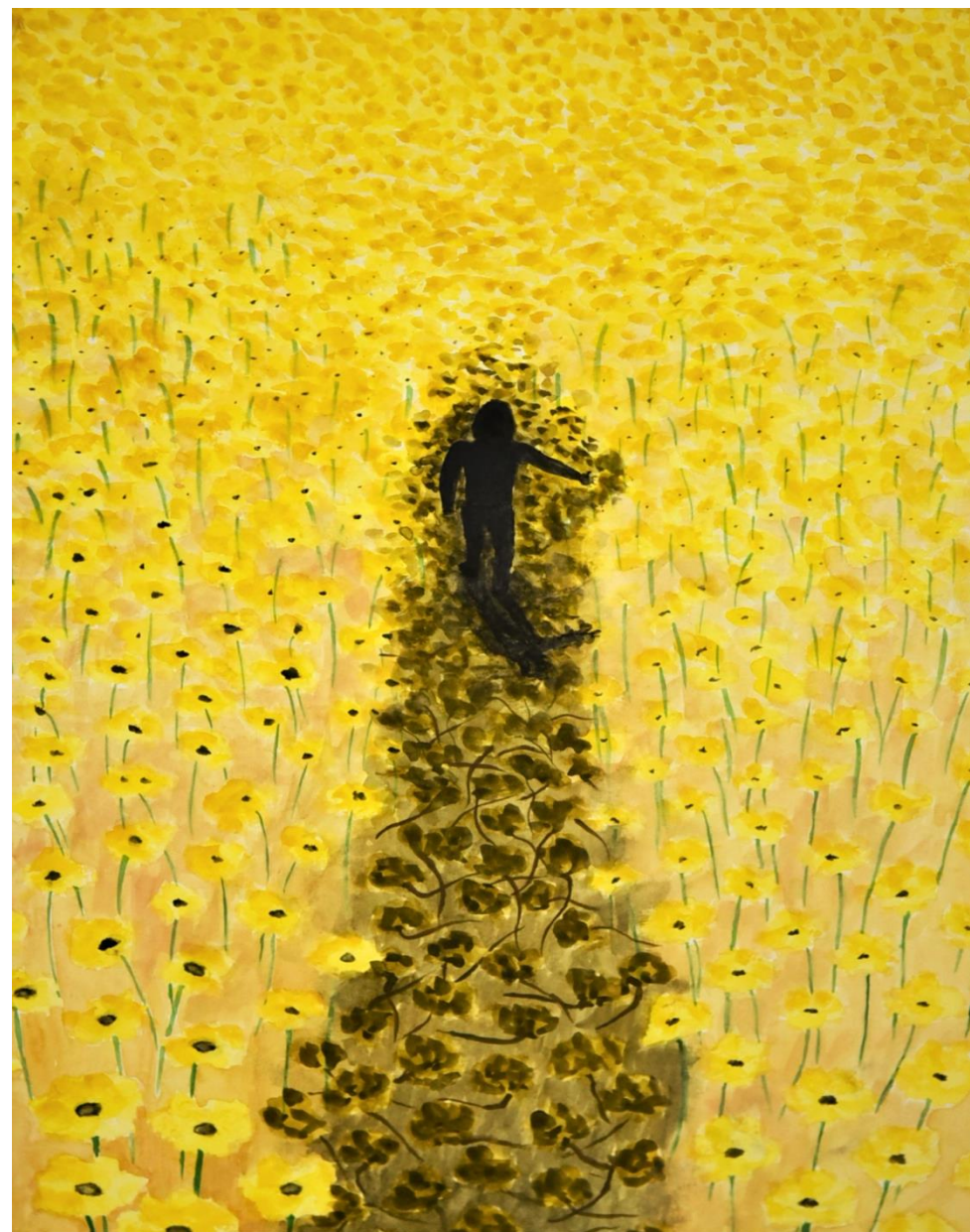
התמקדתי בתמימות שלי כילדה קטנה שאינה מבינה מה
קורה לה, למה זה קורה לה ואיך זה ישפיע עליה בעתיד.
הבחירה לעסוק בנושא זה לפרויקט שלי הייתה לא
פשוטה כלל עבורי. לפתוח את הפצע הישן, שדי קל ורצוי
להכחיש במהלך היום-יום, להיחשף מול אנשים וגם מול
עצמי. זה כל כך אינטימי ואישי. זה מפחיד.

הבנתי שהטרומה עדיין בוערת בי וזה לא משהו
שהתגברתי עליו. אבל אני שמחה שעשיתי את הבחירה
הזאת, בכל התהליך הבנתי שאני לא לבד. גם את לא.

שירה כהן.
שירה

רישום עיפרון על נייר, 50*70

מ"ס 40*30, ציור אקריליק על נייר

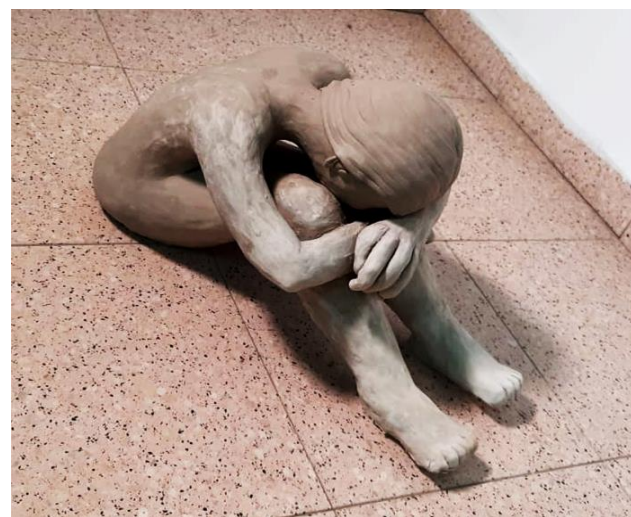

מצילומים 'קולאז'

פסל חימר

שירה כהן.
שירה

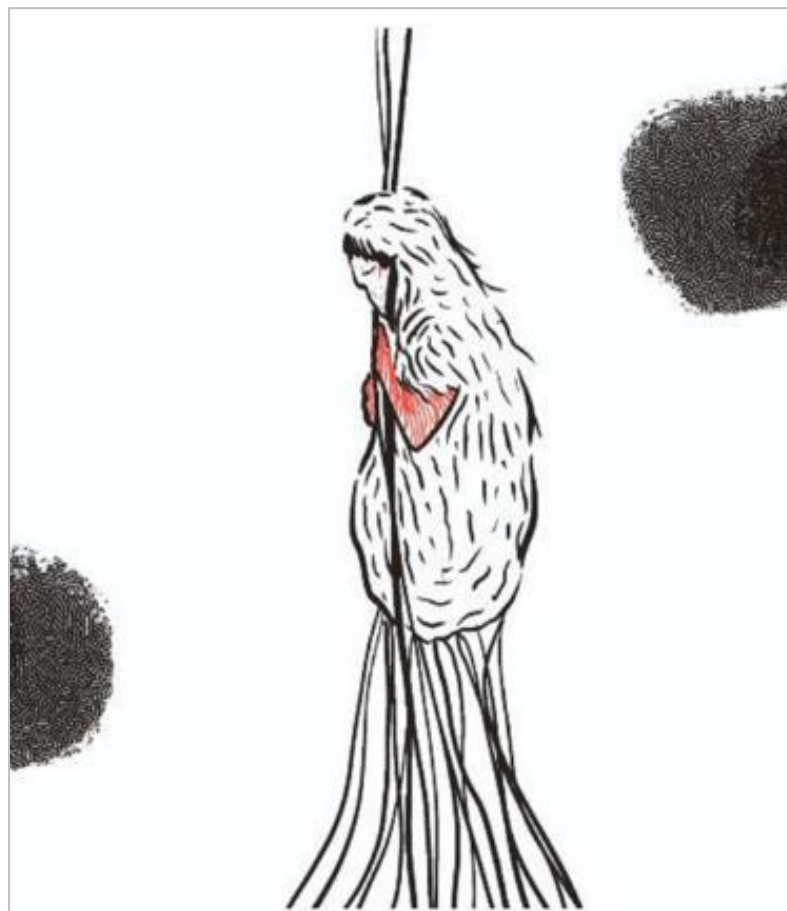
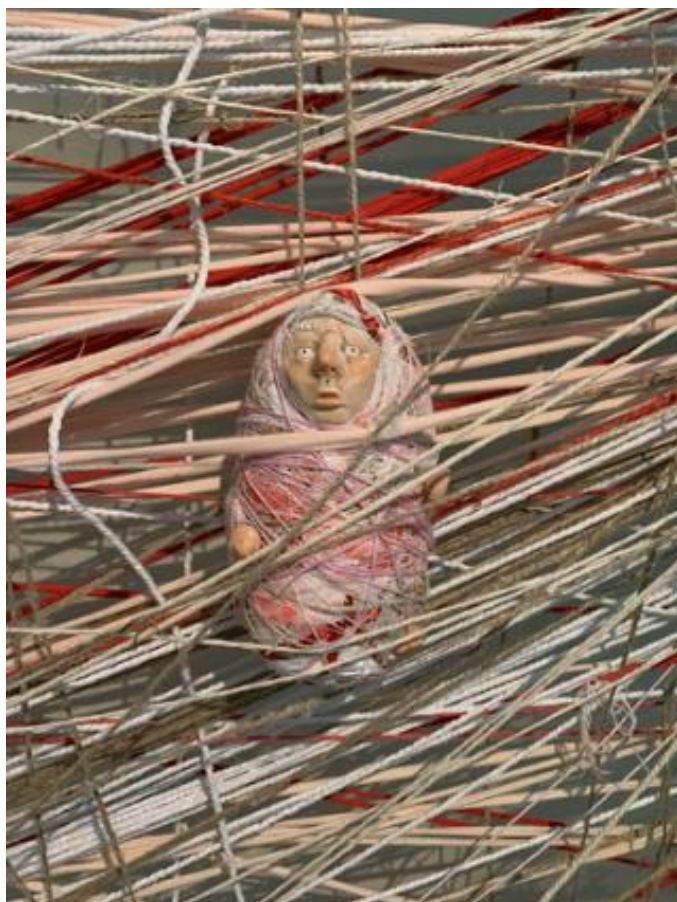
שירה תמיר

לופ- loop

תיכון דמוקרטי קשת, זכרון יעקב

סרטון אנימציה דיגיטלית

7 גלמים מחוטים וחומר פולימרי, סבך חוטי צמר, כותנה וחבל משיכה.

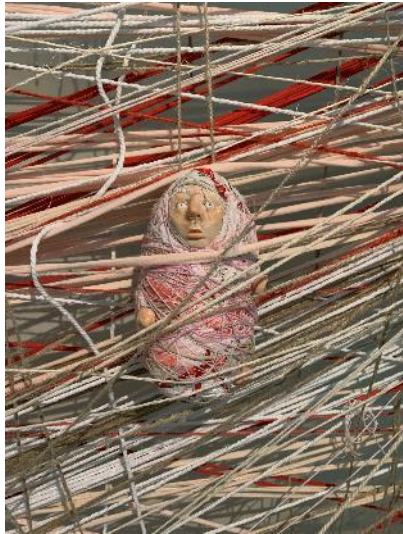

העבודה שלי מתחילה ממקום אישי ומלווה אותי
במהלך השנה הזו.

יש בה גרעין של חשיפה שמתחיל בי.
מטרתה היא לפגוש אנשים שונים, ליצור מקומות
של הזדהות וחיבורים אחרים עבורם, ולא
להישאר רק בתוכי.

אני מזמינה אתכם להתחבר לרצף התודעתי
שניסיתי ליצור בחלל.

מוזמנים לשאול, להרגיש ולפגוש את עצמכם
בפנים, בלי כיוון.

שירה תמיר, לופ-לופ

תימא חאג' יחיא

ללא כותרת

מקיף אלמאג'ד עתיד טייבה

קופסה קטנה- גובה 17 ס"מ, אורך 16 ס"מ ורוחב 20 ס"מ

קופסה קטנה – גובה 22 ס"מ, אורך 20 ס"מ ורוחב 24 ס"מ

פסלים מחימר בתוך תיק מבד

בחרתי לייצג את הסכסוך הישראלי-פלסטיני.

הנכבה 1948, הבתים הנטושים, המפתחות

שהאנשים לקחו איתם, פיצול המדינה.

נתתי ביטוי גם לבית הקברות המכיל מספרים

במקום שמות, שהוא בית קברות לפלסטינים

ואסירים שמתו בבתי הכלא הישראליים ולפעמים

נהרגו.

על הקברים שלהם נכתב מספר בלבד ועל ידי כך

נעלמת הזהות שלהם.

תימאא חג יחיא

תימאא חג יחיא